

เกียร์เก็ชใจ

#ใจไปไหนก็หารายชณ์

รอยไฉด้อยท่าร้าง

ผู้แต่ง: เบนธาร์รี่ ภาพประกอบ: Averyn

เกียรติเกียรติ... ร้อยไว้ด้วยทำรำ #ไอโฟนกุณินารายณ์

เกียรติเกียรติ... ร้อยไว้ด้วยทำรำ #ไอโฟนกุณินารายณ์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เมธาสิทธิ์ กุณิพา.

เกียรติเกียรติ... ร้อยไว้ด้วยทำรำ #ไอโฟนกุณิ

นารายณ์.-- กาฬสินธุ์ : [ม.ป.พ.], 2569. 659 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. อเวอริน ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN (E-book) 978-616-631-982-8

จัดทำและเผยแพร่โดย : นายเมธาสิทธิ์ กุณิพา

นามปากกาผู้แต่ง : เมธาสิทธิ์ (Methatee)

นามปากกาผู้ออกแบบหน้าปก : Averyn

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม พุทธศักราช 2569

จำนวนหน้า : 659 หน้า

ราคา 299 บาท

ช่องทางการติดต่อ

Instagram @methatee

Tknot46130@gmail.com

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
(ฉบับเพิ่มเติม) ห้ามมิให้ผู้ใดคัดลอก ทำซ้ำ คัดแปลง แก้ไข หรือนำเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดของนิยายเรื่องนี้ไปใช้ในเชิงพาณิชย์หรือเนื้อเรื่องไปเผยแพร่ต่อโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของผลงาน หากฝ่าฝืนจะถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย
สูงสุด

หากเป็นการรีวิว สามารถนำเนื้อหาบางส่วนไปประกอบการรีวิวได้ตามความเหมาะสม โดยต้องไม่ละเมิดหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของผลงาน

คำนำนักเขียน

สวัสดีนักอ่านที่รักทุกท่านครับ

นิยายเรื่องนี้เริ่มต้นขึ้นจากความตั้งใจที่อยากจะถ่ายทอดเรื่องราวของความฝัน ความคาดหวัง และการเยียวหาหัวใจ ในสังคมที่บางครั้งความสำเร็จถูกตีกรอบเอาไว้ด้วยความคาดหวังของครอบครัว หลายคนอาจต้องทิ้งสิ่งที่รักเพื่อเป็นคนเก่งในสายตาคนอื่น หรือหลายคนอาจต้องแตกหักกับคนที่รักที่สุด เพียงเพื่อจะได้ยืนหยัดในสิ่งที่ตัวเองเป็น

ไอและโพนคือตัวแทนของคนเหล่านั้นครับ คนหนึ่งสู้เพื่อพิสูจน์ตัวเองบนเส้นทางศิลปะอย่างโดดเดี่ยว ส่วนอีกคนยอมเก็บซ่อนความต้องการของตัวเองเอาไว้เพียงเพราะไม่อยากให้ใครต้องผิดหวัง

แต่เมื่อโลกสองใบที่ต่างกัน โคจรมาเจอกัน พวกเขาได้พิสูจน์ให้เห็นว่า ความรักที่ดีไม่ใช่แค่การมองตากัน แต่คือการจับมือกันก้าวข้ามอดีต เรียนรู้ที่จะรักตัวเอง และกลายเป็นเซฟโซนที่ปลอดภัยที่สุดให้แก่กันและกัน

นอกจากเรื่องราวความรักที่ลึกซึ้งและอบอุ่นของคู่หลักแล้ว ในนิยายเล่มนี้ยังมีมน่ารักๆ ขวัญยิ้มของคู่รองอย่างเฟรม และธีร์ที่จะมาช่วยเติมสีสัน สร้างเสียงหัวเราะ และทำให้ทุกคนได้

เห็นว่า พื้นที่ส่วนตัวที่แสนสงบ บางครั้งก็ต้องการความวุ่นวาย เล็กๆ เข้ามาเติมเต็มให้คำว่า “บ้าน” สมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น

ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า นิยายเรื่องนี้จะไม่ใช่แค่มอบความบันเทิงหรือเพียงอย่างเดียว แต่จะเป็นเสมือนอ้อมกอด ที่ช่วยปลอบประโลมหัวใจของใครก็ตามที่กำลังเหนื่อยล้าจากการแบกรับความคาดหวัง ขอให้ตัวละครทุกตัวในเล่มนี้ ได้เป็นกำลังใจให้นักอ่านทุกคนกล้าที่จะเดินตามความฝัน และค้นพบความสุขในแบบของตัวเองนะครับ

ขอบคุณทุกการสนับสนุน ทูกรอยยิ้ม และทุกหยดน้ำตาที่เดินทางร่วมกันมาตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย ขอให้มีความสุขกับ “แฟ้มสะสมผลงานแห่งความรัก” เล่มนี้นะครับ

ปล. ขออภัยหากมีคำที่สะกดผิด

ด้วยรักและขอบคุณ

เมธาธีร์ Methatee

(นายเมธาสิทธิ์ กุควิพา)

สารบัญ

คำนำนักเขียน	ก
สารบัญ	ค
คำโปรย	ช
แนะนำตัวละครหลัก	ณ
ตอนที่ 1 : ราแรกพบ	1
ตอนที่ 2 : ความสนิทที่ค่อยๆ เพิ่มพูน	11
ตอนที่ 3 : วันปฐมนิเทศที่รอกอย	20
ตอนที่ 4 : ลายผ้าและสายใยที่เริ่มถักทอ	29
ตอนที่ 5 : ลายผ้าและความรู้สึกในห้วงนอน	38
ตอนที่ 6 : ความรู้สึกที่ชัดเจนขึ้นบนระยะทาง 75 กิโลเมตร	52
ตอนที่ 7 : กอดที่ไม่ได้ตั้งใจ	62
ตอนที่ 8 : สถานที่ชัดเจน กับสงครามกลางโรงอาหาร	73
ตอนที่ 9 : สุกี่มดใจ (NC)	83

ตอนที่ 10 : ความรู้สึกที่ชัดเจนและอุปสรรคในแปลงเกษตร	95
ตอนที่ 11 : คำอธิบายที่เมืองฟ้าแดด (NC)	109
ตอนที่ 12 : ความสดใสและความน้อยใจ	126
ตอนที่ 13 : เวทีที่ถูกละทิ้ง... กับราแพรวแห่งมิตรภาพ	138
ตอนที่ 14 : ชื่อเสียงทั้งดงามและงานใหม่ที่ภูมิใจ	154
ตอนที่ 15 : ความภูมิใจที่ไม่แน่นอนและเงื่อนไข 3.00	165
ตอนที่ 16 : สถานะใหม่ภายใต้เงาของความกดดัน (NC)	176
ตอนที่ 17 : พิษริษยา	193
ตอนที่ 18 : เกรดที่หายไปกับใจที่พัง	204
ตอนที่ 19 : ผลลอกจากคำสารภาพกลางห้องฉุกเฉิน (NC)	218
ตอนที่ 20 : ไอโฟนคุณนายกับทริปริมโง	231
ตอนที่ 21 : เกมคำทำที่เปลี่ยนสถานะ และคืนที่ “อาจจะยัง”	245
ตอนที่ 22 : จิกซอว์ความลับและพลังแห่งความรัก	257
ตอนที่ 23 : ภูมิแพ้ฝุ่น หรือจะสู้ภูมิแพ้รัก	269

ตอนที่ 24 : พายุหลังเวที คดีน้ำส้วตติการ	284
ตอนที่ 25 : หน้ากากที่หลุดร่วง กับป่วงกรรมของเจ้าหญิง	295
ตอนที่ 26 : ผ้าพันคอแห่งรักและอาการเหนื่อยหอบข้ามปี (NC)	307
ตอนที่ 27 : รอยพับของบัวบานและทางแยกของดวงดาว	318
ตอนที่ 28 : กำไลแม่เหล็กและการผลักดันดวงดาว	329
ตอนที่ 29 : แสงสปอตไลต์กับเงาที่เริ่มจางหาย	339
ตอนที่ 30 : ระยะห่างของกำไลแม่เหล็กกับความรู้สึกที่ต้องซ่อนไว้	352
ตอนที่ 31 : สายเรียกเข้าที่เต็มไปด้วยน้ำตาและคำบอกลาที่ไม่ได้ตั้งใจ	366
ตอนที่ 32 : การรอคอยหน้าประตูและข้อความเตือนสติจากผู้แพ้	378
ตอนที่ 33 : ราคาของชื่อเสียง กับคนสำคัญของหัวใจ	392
ตอนที่ 34 : ทริปเหียวยาหัวใจกับพระธาตุประจำวันเกิด	406
ตอนที่ 35 : ทริปปูบับกับคนไข้แกล้ง	418
ตอนที่ 36 : ข้าวดีของคนสำคัญและวันเกิดที่เหมือนวันตาย	433
ตอนที่ 37 : น้ำตาในวันเกิดและคำขอโอกาสที่ไร้เสียงตอบรับ	447

ตอนที่ 38 : จดหมายแทนใจและสร้อยคอแห่งความทรงจำ	461
ตอนที่ 39 : ลูกบิดประตูที่ว่างเปล่ากับพยาบาลจำเป็นที่ปากแข็ง	472
ตอนที่ 40 : คำขอโทษที่ข้างตึก และการเริ่มต้นใหม่ในโรงหนัง	483
ตอนที่ 41 : มนต์สะกดในชุดไทยและซัดเตอร์แห่งความบังเอิญ	495
ตอนที่ 42 : รอยยิ้มหน้าเตาหมุกระทะ กับความกดดันใต้หลังคาบ้าน	505
ตอนที่ 43 : งานหลวงไม่ขาด งานราษฎร์ไม่ทิ้ง	517
ตอนที่ 44 : พิสูจน์นอนน้อยหน้ากล้อง และสมรภูมิในวันสอบ	527
ตอนที่ 45 : น้ำตาที่ซ่อนไว้หน้ากล้อง	541
ตอนที่ 46 : วันเกิดหารครึ่ง โอกาสทอง และวิธีกล่อมนอน (NC)	553
ตอนที่ 47 : บทพิสูจน์ของผู้จัดการป้ายแดง	568
ตอนที่ 48 : แปลงผักลอยน้ำ และความภูมิใจของเด็กเกษตร	579
ตอนที่ 49 : รางวัลของคนเก่ง และฟางเส้นสุดท้ายที่โรงพยาบาล	590
ตอนที่ 50 : รอยยิ้มเพื่อนน้ำตา กับคนที่เข้าใจโอรสที่สุด	604
ตอนที่ 51 : แฟ้มสะสมผลงานที่ชื่อว่า “ความรัก”	615

ตอนที่ 52 : ม่านการแสดงที่เป็ดอก และรอยยิ้มที่รอกอย _____ 625

ตอนที่ 53 : น้ำตาที่รอกอยและเพลงรักภิรมะเบียง (NC) _____ 635

ตอนที่ 54 : ปาร์ตี้กึ่งเผา และคำอวยพรแห่งความสุข (ตอนอวสาน) ____ 648

คำโปรย

ใครบอกว่าเด็กนาฏศิลป์ต้องเรียบร้อย และเด็กวิเศษต้อง
เถื่อน?

ลี้มภาพจำพวกนั้นไปได้เลย เพราะเรื่องนี้ พระเอกเป็น
หนุ่มนาฏศิลป์ตัวตึงพร้อมบวก ส่วนนายเอกหนุ่มวิเศษโยธาตัน
เป็นไมโครเวฟที่แสนอบอุ่น

เนื่องจากครอบครัวไม่ยอมรับ “ไอยรา” จึงต้องพิสูจน์
ตัวเองอย่างโคดเดี้ยวบนเส้นทางศิลปะ จนกระทั่งได้มาเจอกับ
“โพน” หนุ่มวิเศษที่เข้ามาเปลี่ยนโลกสีดำของเขาให้กลายเป็นสีรุ้ง
ความรักที่ต้องแลกมาด้วยน้ำตาและการพิสูจน์ตัวเองจึงเริ่มต้นขึ้น

และเตรียมรับแรงกระแทกสุดน่ารักจากคู่รอง “เฟรม”
เด็กพีชไร่ปี 1 ตัวตึงที่ติดกับคนทั้งโลก แต่พร้อมเป็นไอ้หมาจิ้งจอก
กับ “ธีร์” รุ่นพี่หน้าหวานสาขาพีชสวนที่เกลียดความวุ่นวายที่สุด
... งานนี้คนพีจะทนการตื้อและความหื่นของไอ้เด็กเสบได้นาน
แค่ไหนกันนะ?

แนะนำตัวละครหลัก

ไอยรา (ไอ)

อายุ : 20 ปี (เกิด 13 เมษายน)

ส่วนสูงและน้ำหนัก : 180 ซม. / 65 กก.

การศึกษา : นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขา
นาฏศิลป์ไทย

MBTI : ENTP นักโด้วที่ผู้เต็มไปด้วยความมั่นใจและกล้าท้าทาย
กรอบเดิมๆ

ภายนอกดูเป็นคนเก่ง มั่นใจในตัวเองสูง มีความเป็นผู้นำ
ฉลาดพูดและพร้อมชนกับทุกความไม่ยุติธรรม แต่ลึกๆ แล้วอ่อน
ขาดแผลขนาดใหญ่เอาไว้ เพราะเกิดในครอบครัวแพทย์ที่คาดหวัง
ให้เขาเดินตามรอยตระกูล การเลือกเรียนศิลปะและการร่ายรำทำ
ให้เขาถูกครอบครัวหันหลังให้ เขาจึงต้องหนีมาหาพิสูจน์เพื่อ
พิสูจน์ตัวเองอย่างโดดเดี่ยว

คชา (โฟม)

อายุ : 20 ปี (เกิด 14 เมษายน)

ส่วนสูงและน้ำหนัก : 170 ซม. / 60 กก.

การศึกษา : นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขา
วิศวกรรมโยธา

MBTI : ISFJ ผู้ตั้งรับ ใจดี อ่อนน้อม และแคร้ความรู้สึกคนอื่นเสมอ
แต่บางครั้งก็คิดมากเกินไป

มนุษย์เซฟโซนของทุกคน เป็นคนใจดี อ่อนโยน และ
มักจะยอมทำเพื่อคนอื่นจนลืมความสุขของตัวเอง ปมใหญ่คือการ
เป็นคนที่ถูกคนอื่นผิดหวัง ทำให้เขาต้องทิ้งความฝันที่ชอบงาน
ศิลปะและงานออกแบบ มาเรียนวิศวะตามความต้องการของ
ครอบครัว

ภูผา (เฟรม)

อายุ : 19 ปี (เกิด 1 มิถุนายน)

ส่วนสูง/น้ำหนัก : 183 ซม. / 65 กก.

การศึกษา : นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะเกษตรศาสตร์ สาขาพืชไร่

MBTI : INTJ นักออกแบบ ผู้มีแผนการในหัวเสมอ แม้ภายนอกจะ
ดูติดเล่น

น้องชายแท้ๆ ของโพน แต่เป็นขี้ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง
เฟรมคือเด็กคือหัวขบถ ชอบปาร์ตี้ กินเหล้า เที่ยวกลางคืน และ
มีความทะลึ่งดั่งแบบเด็กผู้ชายเต็มขั้น แถมยังหีนแบบ
ตรงไปตรงมา

เมธาร (รี)

อายุ : 20 ปี (เกิด 8 มีนาคม)

ส่วนสูง/น้ำหนัก : 183 ซม. / 54 กก.

การศึกษา : นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะเกษตรศาสตร์ สาขาพืชสวน

MBTI : ISFJ ผู้ตั้งรับ รักสงบ และต้องการพื้นที่ปลอดภัย

หนุ่มเกษตรหน้าหวาน หุ่นเพรียวบาง รักความสงบ โลกส่วนตัวสูง มีเพื่อนน้อย ไม่ชอบความวุ่นวาย เขาไม่ชอบกลับบ้าน เพราะที่บ้านไม่มีห้องส่วนตัวและคนเยอะวุ่นวาย เขาโหยหาพื้นที่ปลอดภัยที่เป็นของเขาจริงๆ มาตลอด

รัตนพร (อุลี)

อายุ : 20 ปี

การศึกษา : นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขา

วิศวกรรมโยธา

MBTI : ESFJ ผู้ให้คำปรึกษา ที่ใช้คอนเนกชันทางสังคมเป็นอาวุธ

คุณหนูบ้านรวยที่ถูกสปอยล์มาตั้งแต่เด็ก ถือไฟเหนือกว่าใครด้วยการเป็นคนสนิทของอธิการบดีมหาวิทยาลัย มองตัวเองเป็นศูนย์กลางจักรวาล อยากได้อะไรก็ต้องได้

ธรรมรงค์ (ตาม)

อายุ : 20 ปี

การศึกษา : นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาคณตรี
ไทย

MBTI : INTP นักตรรกะ ผู้ยึดถือเหตุผลมากกว่าอารมณ์

เพื่อนร่วมคณะของไอ ชายหนุ่มผู้ใช้สมองซีกซ้ายนำทาง
ชีวิต เก่งทางด้านคณตรีไทยรักเดียวใจเดียวแม้จะไม่สมหวัง
ตรงไปตรงมาจนดูเย็นชา

ตอนที่ 1 : ราแรกพบ

บรรยากาศช่วงสายของมหาวิทยาลัยภูณินารายณ์ก่อนเปิดเทอมยังคงเงียบสงบ มีเพียงลมเอื่อยๆ ที่พัดมาปะทะใบหน้า “โพน” นิสิตวิศวกรรมโยธาปี 2 ที่กำลังเดินหัวถุงจากเซเว่นที่ข้างในมีสไลด์โรลกับชาเขียวของโปรดเตรียมตัวกลับหอพัก แต่ระหว่างที่เดินผ่านลานกว้างของคณะศิลปกรรมศาสตร์ เสียงดนตรีและภาพการเคลื่อนไหวบางอย่างก็ดึงดูดความสนใจให้เขาต้องหยุดชะงัก

ตรงกลางลานนั้น “ไอ” หนุ่มหล่อหน้าตาคมคายกำลังซ้อมร่าอย่างขะมักเขม้นร่วมกับทีมร่าคนอื่นๆ โพนเหลือบดูนาฬิกา เห็นว่าก่อนเที่ยงนี้เขายังว่าง จึงตัดสินใจทิ้งตัวลงนั่งบนอัฒจันทร์ที่นั่งของลานแสดง แกะสไลด์โรลเข้าปากสลับกับดูดาเขียวไปพลางๆ

การแสดงตรงหน้าคือการซ้อมร่าโชว์สำหรับวันปฐมนิเทศใหญ่ของมหาวิทยาลัย ไอใช้การแสดง Cover ชุด “สังคหจักรราสี” ของวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ ท่วงท่าของไอทั้งแข็งแรงและอ่อนช้อยในเวลาเดียวกัน โดยเฉพาะในท่อนที่เนื้อเพลงขับร้องว่า...

“ราศีกรกฎคงม่ออนโยนเลศล้ำคุณธรรมนำผดุง ดาวปฐผู้เอาใจใส่ฟูมฟักชักใคร่ ครอบครัวและเพื่อนฝูง จิตใจเจ้าหมายมุ่ง

เมตตาและการดูแลช่วยเหลือผู้อื่นอย่างจริงจัง... ราศีพิจินี่
หน้าจกได้พรรณาเดินด้านขวาใจ เจ้าเป็นกลุ่มดาวแมงป่อง
ชื่อเสียงก็ก้องกังวาลเกรียงไกร มุ่งมั่นบ่หวั่นไหว เด็ดเดี่ยวแพ่
ไพ พลังมากมายพร้อมเผชิญความจริง”

สายตาของโพนถูกสะกดไว้ที่รอยยิ้มและจังหวะการย่าง
เท้าของไออย่างไม้อาจละสายตา ทว่าลมเย็นๆ ที่พัดโสมมา
ประกอบกับหนังท้องที่เริ่มตึงเพราะสลดโรล ทำให้หนังตาของ
นิสิตวิศวะเริ่มหย่อน สุดท้ายโพนก็ด้านทานความง่วงไม่ไหว
เปลอเอนตัวกลับไปบนที่นั่งของลานแสดง

ทางด้านไอ ในระหว่างที่กำลังรำ เขาก็พอจะสังเกตเห็นอยู่
บ้างว่ามีคนแหวะเวียนมาดู แต่พอการซ้อมเสร็จสิ้นลง และทุกคน
เริ่มแยกย้ายกันเก็บของ ไอกลับต้องเลิกคิดด้วยความแปลกใจ เมื่อ
หันไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งยังคงนอนนิ่งอยู่บนที่นั่ง

นึกว่าใครเป็นลม... โอนึกในใจด้วยความสงสัย ก่อนจะ
เดินเข้าไปนั่งมองใกล้ๆ เพื่อดูให้แน่ใจว่าอีกฝ่ายเป็นอะไรกันแน่

ใบหน้าขาวใสยามหลับไหลของคนตรงหน้า ทำให้คน
มันใจในตัวเองอย่างไอลึงกับชะงักไปชั่วครู่ แต่ก่อนที่เขาจะได้ทำ
อะไร โพนก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาพอดี

โพนสะดุ้งสุดตัว เบิกตากว้างด้วยความตกใจและอายจัดที่
เปลอมาหลับในที่สาธารณะ แถมยังมีคนมานั่งจ้องหน้าอีกต่างหาก

“ทำไมไม่ปลูกเรลละ...” โฟนถามเลียงตะกุกตะกัก
ความรูสึกเงินอายคิตันขึ้นมาจนทำตัวไม่ถูก

ไอยืมมปากนิตๆ มองทำทีเล็กล็กนั้นอย่างอารมณ์ดี “ก็กู
เห็นอากาศมันดี ลมมันเย็นๆ น่านอนออก เลยเข้าใจนะ” ไอเว็น
จังหวะไปนิตหนึ่ง ก่อนจะแกล้งถามแห่ๆ ว่า “ว่าแต่... การแสดง
ของพวกกูมันน่าเบื้อมากเลยหรอ ทำไมถึงได้ลั้ลค่าที่แบบนี้”

“เปล่านะ!” โฟนรีบปฏิเสธ ล่ายหน้าไปมา “ไม่ได้น่าเบื้อ
เลย... รัสวยมาก ชมจากใจเลย” โฟนเอ่ยชมออกไปตรงๆ แวดตา
ของเขาบ่งบอกว่ารูสึกประทับใจและเริ่มสนใจอยากจะดูการแสดง
นาฏศิลป์แบบนี้ให้มากขึ้นอีก

คำชมชื่่อๆ นั้นทำเอาไอรูสึกใจกระตุกไปจังหวะหนึ่ง ร่าง
สูงมองคนตรงหน้าที่ยังคงเกาแก้มแก้้เงิน พลงแอบคิดลึๆ ในใจ
อย่างอดไม่ได้...

ทำไมคนนี้น่ารักจังวะ...

เวลาบ่ายโมงตรง บรรยาศภายนอกหอพักค่อนข้างเงียบ
สงบตามสไคล์มหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในเขตชุมชน รายล้อมไปด้วย
ป่าและทุ่งนามากกว่าแสงสีของเมืองใหญ่ ภายในห้องพักของโฟน

เต็มไปด้วยข้าวของและกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ของ “เฟรม” น้องชายแท้ๆ ที่เพิ่งขนของย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกันเพื่อเตรียมตัวเรียน ปรับพื้นฐานในฐานะเฟรชชีสุดหล่อปี 1

โพนในฐานะพี่ชายที่แสนดีและจี้กังวลตามสไตล์คนนิสัยแบบ ISFJ กำลัง่วนอยู่กับการช่วยจัดของให้เข้าที่เข้าทาง ขณะที่เฟรมนั่งพักเหนื่อยอยู่บนปลายเตียง

“พี่โพน ตั้งแต่พี่ธีร์เข้ามาหาลัยมา เฟรมแทบไม่เจอหน้าเลย พี่เขานอนหอไหนเนีย?” เฟรมเอ่ยถามถึง “ธีร์” พี่ชายข้างบ้านที่คุ้นเคยกันมาตั้งแต่เด็ก

“ก็อยู่ห้องข้างๆ เรานี้แหละ” โพนตอบพลางพับเสื้อผ้าใส่ตู้ “เดี๋ยวก็คงได้เจอ”

เฟรมพยักหน้ารับรู้ ก่อนที่ดวงตาฉายแววความซุกซนตามสไตล์คนชอบเที่ยวกลางคืนจะสว่างวาบ “ว่าแต่แถวนี้มีร้านเหล้าเด็ดๆ ตรงไหนบ้างพี่ คีนี่พาไปสำรวจหน่อยสิ ผับบาร์ต้องการตัวผมแล้วเนีย”

คำถามนั้นทำเอาโพนหยุดมือแล้วหันมาถอนหายใจเอือกใหญ่ “อาจจะยัง... วันแรกก็คิดจะเที่ยวแล้วหรือไงเฟรม” โพนคุเสียวเข้ม

“มหาลัยเราไม่ได้อยู่ในเมืองใหญ่นะ รอบๆ มีแต่ป่ากับทุ่งนา ร้านเหล้าผับบาร์นะมีแค่นิดเดียว ตั้งใจเรียนปรับพื้นฐานก่อนเถอะ”

โฟนรู้สึกปวดหัวตึบ ถ้าฟังแ่งงานของตัวเองก็เหนื่อยแล้ว เขาเริ่มไม่แน่ใจว่าจะดูแลน้องชายตัวแสบคนนี้ไหวไหม เพิ่งมาถึงแท็กซี่ ก็หาเรื่องจะออกไปเถลไถลซะแล้ว

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูทำลายบทสนทนา โฟนเดินไปเปิดประตูก่อนจะยืมออกมาเมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่หน้าห้อง

“อ้าว ธีร์ เข้ามาก่อนสิ” โฟนเอ่ยชวน

ธีร์ก้าวเข้ามาในห้อง เฟรมที่นั่งอยู่บนเตียงหันไปมองแล้วก็ต้องชะงักนั่งไปชั่วขณะ... พี่ชายข้างบ้านที่เขาเคยวิ่งเล่นด้วยตอนเด็กเปลี่ยนไปมาก ธีร์ดูดีขึ้น หล่อและสะอาดสะอ้านตามแบบฉบับเด็กมหาวิทยาลัยที่ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี แวดตาของเฟรมสั้นไหวเล็กน้อย ความรู้สึกบางอย่างก่อตัวขึ้นในใจอย่างเจิบๆ... ทำไมหล่อขึ้น นามองจ้ะ ตัวคงหอมกว่าเดิมแน่ๆ...

ในขณะเดียวกัน ธีร์เองก็มองเฟรมด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย เด็กคือบ้านนอกที่เขาจำได้ ตอนนี้โตเป็นหนุ่มเต็มตัว โครงหน้าคมคายและดูหล่อเหลาเอการ ไม่ใช่เด็กน้อยคนเดิมอีกต่อไป

“ไผ เฟรม ขนของเสร็จแล้วหรอ” ชีร์เอ่ยทักทายด้วย
น้ำเสียงราบเรียบ

เฟรมดึงสติกลับมา ยิ้มมุมปากจี๋เล่นแล้วรีบรุดทันที “พี่ชีร์
หล่อขึ้นปะเนี่ย... คีนี่สนใจไปร้านเหล้าเพื่อเป็นการสำรวจ
เส้นทางกับเฟรมไหม?”

คิ้วของชีร์ขมวดเข้าหากันทันที เขารักความสงบและไม่
ชอบการที่ขยวกลางคีนหรือดื่มเหล้าเป็นทุนเดิม ชายหนุ่มถอน
หายใจแล้วเอ่ยดุเสียงเรียบแต่เฉียบขาดด้วยคำพูดติดปาก

“อย่าประพฤดิ” ชีร์ส่ายหน้าเบาๆ “ทำตัวเป็นเด็กไปได้
หวังว่าจะเรียนจบนะเฟรม”

โดนคุไปอีกรอบแต่เฟรมกลับไม่สลด เขามองหน้าชีร์ที่
กำลังทำหน้าดุด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความสนใจที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
ถึงให้โฟนที่ขืนมองเหตุการณ์อยู่ได้แต่กุมขมับ... แก้วแรกก็ปวด
หัวขนาดนี้แล้ว อนาคตไม่อยากจะคิดเลยจริงๆ

แสงแดดสีส้มอ่อนยามเย็นส่องไปทั่วบริเวณหน้า
มหาวิทยาลัยกุลินารายณ์ เสียงเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์สองคันแล่น
มาจอดหน้าร้านอาหารตามสั่งเจ้าประจำ ชีร์จึ้นมาคนเดียว ส่วน

อีกคันเป็น โฟนที่มีเฟรมนั่งซ้อนท้ายมาด้วยสภาพหน้าบูดบึ้ง เล็กน้อย

“นั่นไงพี่โฟน ร้านนั่งจิลล์ร้านนั้นนะ คนเยอะจัด พี่ธีร์... ไปเหอะ ผับบาร์ต้องการตัวผมแล้วจริงๆ นะ” เฟรมรีบชี้มือไปยัง ร้านเหล้าฝั่งตรงข้ามที่เริ่มเปิดไฟสลัวชวนให้นั่งทันทีที่ก้าวลงจากรถ

“อาจจะยังนะ... วันนี้เพิ่งย้ายของเหนื่อยๆ กินข้าวแล้ว กลับไปนอนเหอะเฟรม” โฟนตอบปฏิเสธด้วยประโยคเดิมพลาง สายหัวเบาๆ

“โธพี่! งอนแล้วนะเนี่ย คอยดูเถอะ เดี่ยวเฟรมจะหาเพื่อน เยอะๆ แล้วให้พวกมันพาไปก็ได้ ไม่กวนพี่สองคนแล้ว” เฟรม กอดอกทำท่าพึดเหวี่ยงตามนิสัยคือรุ่น

“ทำตัวเป็นเด็กไปได้ หวังว่าจะเรียนจบนะหรือนะ ไม่อยากจะถูกถึงอนาคต” ธีร์พูดเสริมด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ ตามสไตล์คน เจ้าระเบียบ จนเฟรมได้แต่กลอกตาเบือนหน้าหนีไปทางอื่น

ในจังหวะที่ทั้งสามคนกำลังเลือกที่นั่ง เสียงคุ้ยหั่วเราะ เฮฮาที่ดังขึ้นที่หน้าร้าน “ไอ” เดินนำกลุ่มเพื่อนอย่าง ปอนด์ น้ำตาล และครีม เข้ามาในร้านพอดี วินาทีนั้นสายตาของไอสบเข้ากับโฟนที่กำลังยืนรอส่งข้าวอยู่ จังหวะที่โลกดูเหมือนจะหมุนช้าลงชั่วครู่

ไอเป็นฝ่ายส่งยิ้มทักทายให้ก่อนตามมารยาทรุ่นพี่ที่เคยเจอกันเมื่อ
สาย โฟนก็พยักหน้าและยิ้มตอบแบบชินๆ

ไอเลือกนั่งโต๊ะมุมที่สามารถมองเห็นหน้าโฟนได้ถนัดตา
ที่สุด แม้ปอนด์จะชวนคุยเรื่องเกมหรือเรื่องไร้สาระตามประสา
เพื่อน แต่สายตาของไอกลับเผลอมองไปที่ใบหน้าด้านข้างของ
โฟนซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขามองจังหวะที่โฟนหัวเราะกับน้องชาย หรือ
ตอนที่โฟนตั้งใจเลือกเมนูอาหารเพิ่ม จนโฟนเริ่มรู้สึกถึงสายตาที่
จ้องมองมาอย่างจ้องนั้นจนเริ่มทำตัวไม่ถูก ความรู้สึกแปลกๆ ที่ไม่
เคยเป็นมาก่อนเริ่มตื้นตันขึ้นมาจนแสบแสบขึ้นด้วยความชิน

หลังจากกินข้าวเสร็จ ทั้งสามคนเดินกลับมาที่รถ แต่โฟน
ก็ต้องชะงักเมื่อพบว่ามอเตอร์ไซค์ของตัวเองยังรวบแบนติดพื้น

“อ้าว... ไปเหยียบอะไรมาตอนไหนเนี่ย” โฟนบ่นพึมพำ

“นั่นกลับกับพี่ธีร์เลยเฟรม เดี่ยวพี่จงไปร้านซ่อมตรงหัว
มุมนี้เอง ไม่น่าไกลมาก” โฟนหันไปบอกน้องชาย เฟรมมองอย่าง
ลังเลครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าแล้วซ้อนท้ายธีร์กลับหอไปก่อน

โฟนจูงรถมาจนถึงร้านซ่อม แต่ความชวยยังไม่จบเมื่อ
พบว่าร้านปิดไฟเงียบสนิท เขาหยิบมือถือขึ้นมาเตรียมพิมพ์แชทบ
อกเพื่อนว่าร้านปิดและคงต้องฝากรถไว้แถวนี้ ทันใดนั้น รถเก๋งสี
ขาวคันหนึ่งก็ค่อยๆ ชะลอความเร็วลงและจอดเทียบข้างๆ เขา

กระจกรถเลื่อนลง เผยให้เห็นใบหน้าคมคายของไอที่เพิ่ง
แยกกับเพื่อนมา

“อ้าว... รถเป็นอะไรมึง เอ๊ย... รถเป็นอะไรหรอ” ไอหลุด
คำติดปากกับเพื่อนออกมา ดีที่คิดว่าเปลี่ยนทัน

“ขางรู้ว่ะ แต่ร้านดันปิดซะก่อน” โฟนตอบเสียงเบา

“มิดแล้ว จู่งไปก็เหนื่อยเปล่า ฝากรถไว้หน้าร้านนี้แหละ
เดี๋ยวกูไปส่งที่หอเอง โทรบอกช่างไว้หรือยัง” ไออาสาอย่าง
รวดเร็วโดยไม่รอให้พิจารณา โฟนเห็นว่าเริ่มดึกแล้วจึงโทรหา
เบอร์ช่างที่ติดไว้หน้าเพื่อฝากรถ ก่อนจะขอมก้าวขึ้นไปนั่งบนรถ
ของไอ

แม้ว่าระยะทางกลับหอจะไม่ได้ไกลนัก แต่ไอพยายามขับ
รถด้วยความเร็วที่ช้ากว่าปกติ เขาชวนคุยเรื่องสัพเพเหระไปเรื่อยๆ
เพื่อไม่ให้บรรยากาศเงียบจนเกินไป ไอแอบลอบมองคนข้างๆ
เป็นระยะ ในใจเขารู้สึกอยากรู้จักโฟนให้มากกว่านี้ และสิ่งที่ทำ
ให้เขาเริ่มเสียสมาธิคือกลิ่นตัวของโฟนที่หอมอ่อนๆ เหมือนแป้ง
เด็กผสมกับกลิ่นโลชั่นสะอาดๆ มันเป็นกลิ่นที่ทำให้ไอรู้สึกสนใจ
จนเผลอสูดหายใจเข้าลึกๆ อย่างไม่รู้ตัว

หลังจากส่งโฟนถึงหน้าหอพัก ไอขับรถออกมาได้สักพัก
ก็ทนความวุ่นวายในใจไม่ไหว เขาหยิบมือถือขึ้นมาโทรหาปอนด์
ทันที

“ไอ้ปอนด์... กูมีเรื่องจะปรึกษา กูนอนไม่หลับแนคีนี่”

“อะไรของมึงวะ ไอ ร้อยวันพันปีไม่เคยเห็นมึงเครียด”

ปลาซายตอบกลับมาซ้ำๆ

“กูเพิ่งไปส่งคนนั้นมา... คนที่กูมองที่ร้านข้าว กูนั่งในรถกับเขาแต่ไม่กินาติ แต่ใจกูสั่นจับหายเลยวะมึง กลืนเขาแม่มโคตรหอม กูนึกถึงแต่หน้าเขาเนี่ย”

ปอนด์เงิบไปครู่หนึ่งก่อนจะระเบิดหัวเราะออกมาดังลั่น

“ไอยรา... มึงฟังนะ กูว่ามึงโดนความรักเล่นงานเข้าให้แล้ววะ!”

ไอชมวดคิ้ว นิ่งอึ้งไปกับคำพูดของเพื่อน เขาไม่รู้ว่าตัวเองคิดยังไงกันแน่ แต่วันนี้เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกว่... อยากให้ทางกลับหอยมันไกลกว่านี้อีกสักหน่อย

อ้างอิง

เพลงที่ไอยราซ้อมรำ

วิทยาลัยนาฏศิลป์ภาพลันธุ์. (2568, 18 ตุลาคม). สังคหจักรราศี
การแสดงสร้างสรรค์ด้านนาฏศิลป์ 2568 [วิดีโอ].

YouTube. <https://youtu.be/3Vf18Fm8sMg>

ตอนที่ 2 : ความสนิทที่ค่อยๆ เพิ่มพูน

ช่วงสายของวันใหม่ แสงแดดเริ่มทอประกายแรงขึ้น เล็กน้อยที่หน้าลานคณะวิศวกรรมศาสตร์ ไอยราในชุดสีดำดูดีมีสไตล์ขึ้นพิงรถเก๋งคันเก่งของตัวเองอยู่เงียบๆ ท่าที่ภายนอกดูเหมือนคนมาขึ้นรถเพื่อนตามปกติ แต่ความจริงแล้วหนุ่ม ENTJ คนนี้คำนวณเวลาเป็นอย่างดีว่าต้องเป็นเวลานี้แหละ... เวลาเดียวกับที่เขาเจอเป้าหมายเมื่อวาน

ในมือของไอถือถุงพลาสติกที่มีสติกโรลและชาเขียวเย็น เย็นของโปรดที่เขาสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายชอบกินเมื่อวานนี้

ไม่นานนัก ร่างของโฟนก็เดินสะพายกระเป๋าออกมาจากตึกคณะ โฟนจะงักไปนิดเมื่อเห็นไอส่งยิ้มกริ่มมาให้ ก่อนที่ร่างสูงจะเดินตรงเข้ามาหา

“โง่จัง” ไอทักทายด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่แฝงความมั่นใจตามสไตล์ พร้อมยื่นถุงของกินไปตรงหน้า “อะ... คุณซื้อมาฝาก ถือว่าขอบคุณที่มึงชมกว่าร้านสวยเมื่อวาน”

โฟนรับถุงมาถือไว้แบบงงๆ คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน เล็กน้อย “โห ซื้อมาให้ขนาดนี้เลยหรอ เราต่างหากที่ต้องขอบคุณที่นายอุตส่าห์ขับรถไปส่งเราเมื่อคืน” โฟนกล่าว

ไอยกไหล่เบาๆ “เรื่องแค่นั้นเองช่างมันเถอะ ว่าแต่เนี่ยมึงไปเอารถมอเตอร์ไซค์หรือยัง?”

“อ้อ ยังเลย กำลังจะเดินไปที่ร้านเนี่ย”

“เดินไปทำไมให้เมื่อ แคร่ร้อนจะตายห่า ขึ้นรถเลย เดี่ยว ฎพาไป” ไอจัดการตัดบทเสร็จสรรพ ไม่รอให้คนจีเกรงใจได้ ปฏิเสธ เขยັນหน้าไปทางรถเก๋งของตัวเอง จนโฟนต้องยอมเดินตามไปขึ้นรถแต่โดยดี

ภายในห้องโดยสารเย็นฉ่ำ ไอกำลังฮัมเพลงเบาๆ พร้อม หักพวงมาลัยเลี้ยวออกจากหน้าคณะวิศวะ แต่รถเคลื่อนตัวไปได้ไม่ถึงห้านาที เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ของไอก็ดังแทรกขึ้นมา ระบบบลูทูธของรถ หน้าจอแสดงชื่อ “ป้า” ชัดเจน

ไอเอื้อมมือไปกดรับสายโดยไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะคิดว่าเป็นแค่การโทรมาบ่นเรื่องสัพเพเหระตามปกติ “ฮัลโลป้า”

(“ไอ... เป็นไงบ้างลูก ป้าเหนื่อยจัง ช่วงนี้คนไข้เยอะ คิดถึงแถมะ”) เสียงทุ้มของชายวัยกลางคนดังทะลุออกลำโพงรถ จนโฟนได้ยินชัดเจน

“อืม... ก็สบายดีป้า” ไอเริ่มตอบเสียงอ่อนลง

(“สบายดีแล้วเมื่อไหร่จะคิดได้ซะ!”) จู่ๆ น้ำเสียงปลายสายก็เปลี่ยนเป็นกริยาวกราดกะทันหัน (“จะบ้าไปถึงไหนไอ! เลิกเรียนได้แล้ว! วิชาเดินกินรำกิน โง่ๆ เนี่ย! มันจะไปมีอนาคตอะไร! ป้ากับม้าอุตส่าห์ปูทางหมอไว้ให้ แกหนีไปเรียนถึง กาลสินธุ์คิดว่าพวกมันจะภูมิใจเธอ! กลับมาสอบใหม่เดี๋ยวนี้!”)

ติด!

ไอริบพุ่งมือไปกดตัดสายอย่างแรงจนเกิดเสียงดังในรถบรรายากาศที่เคยสบายๆ เมื่อครูพยนต์เจียบกริบจนนำอึดอัด ไอสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติ เขาคันกระพุ้งแก้ม หันมาฝืนยิ้มให้โฟนเพื่อกลบเกลื่อนความเจ็บปวดและอับอาย

“โทษทีวะมึง... พอดีป่ากูอารมณ์ไม่ค่อยดีนิดหน่อยนะ บ่นเก่งแบบนี้แหละ” โลกิ้วหัวเราะแห้งๆ พยายามทำเหมือนมันไม่ใช่เรื่องใหญ่ แม้นใจจะรู้สึกซาไปหมดที่จุดอ่อนและปมครอบครัวถูกเปิดเผยต่อหน้าคนที่เขาเพิ่งเริ่มจีบ

ทางด้านโฟนที่นั่งเจียบมาตลอด ลอบมองเสียวหน้าของไอที่พยายามซ่อนความเศร้าไว้ได้รอยยิ้ม ISFJ อย่างเขสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดนั้นอย่างชัดเจน เพราะตัวเขาเองก็มีปมในใจที่ต้องฝืนทิ้งงานศิลปะมาเรียนวิศวะเพื่อไม่ให้ครอบครัวผิดหวัง โฟนไม่ได้รู้สึกสมเพชหรือสงสารแบบเวทนา แต่เขารู้สึกสะท้อนใจ และเข้าใจความรู้สึกของการถูกคนในครอบครัวกดทับความฝันเป็นอย่างดี

“ไม่เป็นไรหรอกนาย...” โฟนเอ่ยทำลายความเจ็บปวดน้ำเสียงของเขาอ่อนโยนลงกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด “เราเข้าใจนะ”

ไอหันมามองโฟนเล็กน้อย แวตตาที่เคยฉายความขี้เล่น
มันใจเสมอ บัดนี้มีความอ่อนไหวซ่อนอยู่ การเปิดเผยความลับครั้ง
นี้โดยไม่ได้ตั้งใจ กลับกลายเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้โฟนเริ่มมอง
เห็นตัวตนที่ลึกซึ้งและเปราะบางที่ซ่อนอยู่ภายใต้เปลือกนอกของ
เอนเทอร์เทนเนอร์ด้วยงอย่างไอยรา

7 วันก่อนวันเปิดเทอม

บรรยากาศภายในห้องสโมสรนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์
ในช่วงบ่ายเต็มไปด้วยความวุ่นวาย แม้จะเหลือเวลาอีกตั้งหนึ่ง
สัปดาห์กว่าจะเปิดเทอม แต่เหล่าสตาฟกิจกรรมต่างก็มารวมตัวกัน
เพื่อเตรียมงานปฐมนิเทศสาขา เลียงลากโต๊ะ เลียงแกะเทปกาว
และเลียงพุดกุยดั่งสะท้อนไปมาในห้องที่ค่อนข้างร้อนเล็กน้อย

โฟนอยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนส์ง่ายๆ เขากำลังวุ่นอยู่กับการ
ขนบอร์ดิทรรศการและยกเลิกอุปกรณ์ไปจัดซุ้มตามมุมต่างๆ
ใบหน้าหวานมีหยดเหงื่อซึมตามไรผม แต่เขาก็ยังคงยิ้มรับและ
ขยับตัวช่วยทุกคนที่เอ่ยปากไหว้วานอย่างเต็มที่ ด้วยนิสัยที่จี
เกรงใจและกลัวคนอื่นจะผิดหวัง ทำให้โฟนกลายเป็นคนที่ทำงาน
หนักที่สุดในกลุ่มโดยไม่ปริปากบ่นสักคำ

“โฟน วางก่อนก็ได้เนะ เดี่ยวเราช่วยยกอันนั้นเอง” คิน เพื่อนสนิทในสาขาตะโกนบอกขณะกำลังก้มหน้าก้มตาเช็กรายชื่อน้องใหม่

“ไม่เป็นไรคิน นายจัดการตรงนั้นเถอะ เดี่ยวเรายกบอร์ด อันนี้ไปพึ่งไว้ตรงนั้นก็เสร็จแล้ว” โฟนตอบกลับด้วยน้ำเสียงสุภาพ ก่อนจะออกแรงยกแผ่นไม้หนาขึ้นบ่า

ทางด้าน “จูลี” นิสิตสาวผู้ร่าเริงและโดดเด่นประจำคณะ เธอคอยลอบมองการกระทำของโฟนอยู่ตลอดเวลา เมื่อเห็นโอกาสที่โฟนกำลังจะไปจัดการงานในมุมที่ค่อนข้างห่างจากคนอื่น จูลีจึงรีบอาสาออกมาทันที

“คิน เดี่ยวจูลีไปช่วยโฟนทำโปสเตอร์ตรงนั้นเอง คินไปดูหน้างานเถอะ” เธอไม่รอคำตอบแต่รีบเดินถืออุปกรณ์เครื่องเขียนตามโฟนไปที่ชุมนุมด้านในสุด

เมื่อแยกตัวออกมายุ่งกันสองต่อสอง จูลีแสร้งทำเป็นช่วยหยิบจับนั่นนี่ แต่สายตาของเธอกลับจับจ้องอยู่ที่แผ่นหลังกว้างของคนตรงหน้า โฟนกำลังก้มๆ เงยๆ จัดการกับบอร์ดไม้ เสือยัดที่เขาใส่เริ่มเปียกชื้นจนแนบไปกับผิว จูลีมองตามซอกคอที่เปียกเหงื่อเล็กน้อยของเขา เธอเปลือยสุดลมหายใจเบาๆ แล้วก็พบว่าโฟนยังมีกลิ่นหอมอ่อนๆ ของโลชั่นสะอาดๆ วนเวียนอยู่รอบตัวแม้ท่ามกลางอากาศร้อน

เสน่ห์ความสดใสที่ดูเข้าถึงง่ายบวกกับบุคลิกที่มอง
เท่าไรก็ไม่เบื่อ ทำให้จู๊ลิเริ่มหลงใหลในตัวผู้ชายคนนี้นั่นเกินคำ
ว่าประทับใจ เธอหยิบมือถือขึ้นมาอย่างแนบเนียน รอมุ่มที่โฟนไม่
ทันสังเกตแล้วกดถ่ายภาพที่เปลอของเขาเก็บไว้ แวดตาที่จู๊ลิมอง
ผ่านหน้าจอมือถือไม่ใช่แววดตาของเพื่อนร่วมรุ่น แต่เป็นแววดตาที่
เต็มไปด้วยความรู้สึอกอยากครอบครอง

เธอมองรูปในมือถือพลางยิ้มมุมปาก จู๊ลิเริ่มจดจำ
รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ของโฟน ทั้งวิธียิ้ม วิธีพูด หรือแม้แต่
ตารางการทำงานสโมสร เพื่อเก็บเป็นข้อมูลสำคัญ เธอตั้งใจไว้
แล้วว่าข้อมูลเหล่านี้จะเป็นฐานข้อมูลอย่างดีในการเตรียมกันทำ
ใครก็ตามที่คิดจะเข้ามาวุ่นวายกับโฟนของเธอในอนาคต

บรรยากาศช่วงบ่ายโมงในห้องเรียนรวมของคณะ
เกษตรศาสตร์เต็มไปด้วยความน่าเบื่อหน่าย เด็กปีหนึ่งที่ต้องมานั่ง
เรียนปรับพื้นฐาน แต่สำหรับเฟรม เด็กหนุ่มสาขาพืชไร้ผู้มีนิสัยคือ
รันตามสไตล์ INTJ ความน่าเบื่อนั้นถูกปัดเป่าทิ้งไปได้อย่าง
ง่ายดาย เพียงแค่เขาเลือกที่จะไม่สนใจเนื้อหาบนไฟล์เรียน แล้ว
หันไปจ้องสตาฟรุ่นพี่ปีสองที่ยืนคุ่มอยู่หลังห้องแทน

เป้าหมายสายตาของเฟรมไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็น “ธีร์”
พี่ชายข้างบ้านสุดเจ้าระเบียบแห่งสาขาพืชสวนนั่นเอง

เฟรมนั่งเท้าคางจ้องธีร์ตาไม่กะพริบ รอยยิ้มมุมปากผุดขึ้น
เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยายามหลบสายตาและทำหน้านิ่งใส่ ทว่าการ
กระทำที่ออกนอกหน้าเกินไปก็ไปสะดุดตาอาจารย์ผู้สอนเข้าอย่าง
จัง

“นิสิตที่นั่งเท้าคางตรงแถวกลางนะ ลองตอบคำถามข้อนี้
สิ”

เสียงอาจารย์ผ่านไมค์ทำเอาเพื่อนทั้งรุ่นหันขวับมามอง
เป็นตาเดียว เฟรมสะดุ้งเล็กน้อย ยืนขึ้นด้วยความมั่นใจแต่สมอง
ว่างเปล่า แน่نونว่าเขาตอบไม่ได้และต้องยืนรับสภาพเงิบๆ
ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักของเพื่อนร่วมรุ่น ธีร์ที่ยืนอยู่หลังห้อง
ได้แต่ถอนหายใจและส่ายหัวเบาๆ ให้ความรู้ของเด็กรุ่นนี้

เมื่อคลาสเรียนปรับพื้นฐานล่วงเลยจนถึงช่วงเย็น เฟรมก็
ไม่รอช้า รีบสาวเท้าเข้าไปดักรับธีร์ทันทีหลังเลิกคลาส

“พี่ธีร์ พาผมเดินทัวร์คณะหน่อยดิ เฟรมยังจำคึกไม่ถ่อย
ได้เลย” เฟรมเอ่ยปากอ้อนด้วยน้ำเสียงกวนๆ

“พี่ต้องไปช่วยเพื่อนเก็บของ เฟรมไปเดินกับเพื่อนใหม่
นุ่นไป” ธีร์ปฏิเสธเสียงเรียบ

“ไม่เอาอะ เฟรมอยากให้พี่พาไป... นะ ตึกแค่นี้เอง แป๊บเดียว” เฟรมคือไม่เลิกแถมยังเดินตามประกบไม่ห่าง จนสุดท้ายธีร์ก็ต้องยอมใจอ่อนพาเด็กคือเดินทัวร์คณะจนได้

แสงแดดยามเย็นสาดส่องลงมาขณะที่ทั้งสองคนเดินเคียงข้างกันลัดเลาะไปตามอาคารเรียนต่างๆ ธีร์อธิบายโซนนั้น โซนนี้ด้วยความตั้งใจ จนกระทั่งเดินมาถึงพื้นที่ด้านหลังคณะ ธีร์ชี้ให้ดูแปลงพืชไร่ซึ่งเป็นพื้นที่เรียนของเฟรม ก่อนจะพาเดินต่อไปยังสวนผักปลอดสารพิษของสาขาพืชสวนที่เป็นพื้นที่ของตัวเอง

บรรยากาศร่มรื่นบวกกับลมเย็นๆ ทำให้เฟรมรู้สึกผ่อนคลาย เขามองเสี้ยวหน้าของธีร์ที่กำลังเดินนำอธิบายเรื่องแปลงเกษตร ก่อนจะก้าวไปยืนขวางหน้าแล้วเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“ถ้าเทอมนี้ผมทำคะแนนวิชาพื้นฐานได้ไม่ดี... พี่ธีร์ต้องไปตีหัวให้ผมทีห่อทุกคืนนะ”

ธีร์ชะงักฝีเท้า หันมามองคนอายุน้อยกว่า แวดตากวนประสาทของเฟรมทำเอาคนพี่รู้สึกหมั่นไส้ปนทำตัวไม่ถูก ธีร์จึกปากเบาๆ ก่อนจะดุเสียงเข้ม

“อย่าประพฤติ” ธีร์พูดคำติดปากเพื่อตัดบท “เอาเวลาที่จ้องหน้าพี่ในห้อง ไปจ้องบทเรียนให้มันได้สักครั้งนึงก่อนเถอะ เฟรม”

พุดจบธีร์ก็รีบหันหลังเดินนำหน้าไปทันทีเพื่อซ่อนความ
ประหม่า ทิ้งให้เฟรมเดินล้วงกระเป๋าตามหลังพร้อมรอยยิ้มกว้าง
การได้ใช้เวลาเดินทัวร์คณะด้วยกันสองต่อสองในเย็นวันนี้ แม้จะ
เต็มไปด้วยคำบ่นและการดู แต่ช่องว่างของคำว่าพี่น้องข้างบ้านที่
เคยมี กลับเริ่มขยับแคบลง และแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกใหม่ๆ ที่
กำลังก่อตัวขึ้นในใจของทั้งสองคนอย่างเงียบๆ

ตอนที่ 3 : วันปฐมนิเทศที่รอกอย

บรรยากาศในหอประชุมใหญ่ของมหาวิทยาลัยกุณินารายณ์เต็มไปด้วยความคึกคักของเหล่านิสิตใหม่และรุ่นพี่ที่มาร่วมงานปฐมนิเทศ โฟนที่รับหน้าที่ดูแลการจัดงานของสาขาวิศวกรรมโยธา เร่งมือจัดการงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่ด้วยความที่เป็นคนมีความรับผิดชอบสูงเขาจึงไม่ยอมละทิ้งหน้าที่จนกว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย แต่ในใจกลับจดจ่ออยู่กับตารางการแสดงของคณะศิลปกรรมศาสตร์

“กิน เราจัดการงานตรงนี้เสร็จแล้วนะ ขออนุญาตแวะไปดูโชว์ที่เวทีใหญ่ก่อนนะ” โฟนหันไปบอกเพื่อนในทีมทันทีที่เก็บของชิ้นสุดท้ายเสร็จ

“ไปสิๆ เคียวทางนี้ผมดูแลเอง”

แต่ยังไม่ทันที่โฟนจะได้ก้าวขา จูลีที่คอยจับตาดูเขาทุกฝีก้าวก็รีบวิ่งเข้ามาประกบ “โฟนรอดด้วย! จูลีอยากไปดูด้วยพอดีเลย”

ด้วยความที่เป็นสาวที่พกความมั่นใจมาเต็มเปี่ยมและอยากใกล้ชิดโฟน จูลีจึงถือวิสาสะเดินนำและใช้พลังของเธอช่วยแหวกฝูงชนที่อัดแน่นในหอประชุม “ขอทางหน่อยค่า ขอทางนิดนึงนะคะ” เธอพาโฟนฝ่าคนนับร้อยจนมาหยุดอยู่ตรงแถวหน้าสุดติดขอบเวทีได้สำเร็จ

โพนหอบหายใจเล็กน้อย เขามาทันช่วงที่สาขาการละคร แสดงจบและกำลังโค้งรับเสียงปรบมือพอดี วินาทีต่อมา เสียงดนตรีพื้นบ้านที่คุ้นหูก็ดังขึ้น เป็นคิวการแสดงชุด “สังคห จักรราศี” ของสาขานาฏศิลป์ไทย

ทันทีที่นักแสดงก้าวออกมาจากหลังม่าน สายตาของโพน ก็ถูกสะกดไว้ที่ร่างสูงของ “ไอ” ในชุดราจีดเต็มทีทั้งประณีตและงดงาม ใบหน้าคมคายที่ถูกแต่งแต้มอย่างพอดีบวกกับท่วงท่าที่ทั้งแข็งแรงและอ่อนช้อย ทำให้ไอโดดเด่นและดูสง่างามจนคนทั้ง หอประชุมแทบจะหยุดหายใจ โพนยืนมองตาค้าง หัวใจเต้นแรง ขึ้นมาคือๆ เมื่อได้เห็นภาพที่สมบูรณ์แบบตรงหน้า

หลังจากการแสดงจบลง ท่ามกลางเสียงปรบมือที่ดัง กึกก้อง ไอไม่ได้กลับเข้าไปหลังเวทีพร้อมเพื่อนคนอื่น แต่ร่างสูง ในชุดราจีกลับเดินตรงดิ่งลงจากเวที ฝ่าสายตานับร้อยคู่พุ่งตรงมา หยุดอยู่ตรงหน้าโพน

“เห็นมึงเด่นชัดมากจากบนเวทีเลยวะ” ไอทักทายด้วย รอยยิ้มมุมปากมั่นใจตามสไตล์

โพนทำตัวไม่ถูก ได้แต่ยืนกะพริบตาปริบๆ “อ่า... นายรา สวามากเลยนะ”

“ขอบใจ... เอาโทรศัพท์มึงมานี้ดี” ไอไม่รอช้า แบมือขอ มือถือจากโพนหน้าตาเฉย ด้วยความงง โพนจึงยอมปลดล็อกแล้ว

ส่งให้ ไอริบไปเปิดกล้องเป็นโหมดกล้องหน้า ขยับเข้ามาขึ้นซ้อน
ไหล่ไอโฟนจนไหล่แทบจะเกยกัน แล้วกดถ่ายรูปเซลฟี่รัวๆ

จังหวะที่กดชัตเตอร์ ไอริบยอโอกาสก้มลงมากระซิบที่ข้าง
หูของโพนด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ “เดี๋ยวส่งรูปให้กูในไอจีนะ...”

นั่นคือแผนมดมือชกขอกอนแพกแบบเนียนๆ ที่ทำเอา
โพนหน้าร้อนผ่าว เขาพยักหน้ารับอย่างลึ้มตัว และขอมเปิดหน้า
โปรไฟล์ IG ของตัวเองให้อีกฝ่ายกดฟอลโลว์ไปอย่างง่ายดาย

จู๋ที่ยืนดูเหตุการณ์อยู่ข้างๆ เริ่มทนไม่ไหวกับความ
ใกล้ชิดที่เกินหน้าเกินตา แวตตาของเธอเต็มไปด้วยความหึงหวง
และเหยียดหยาม เธอแสร้งหัวเราะในลำคอ ก่อนจะพูดแทรกขึ้นมา
ด้วยเสียงที่ดังพอให้คนรอบข้างได้ยิน

“เหม... เพื่อนสาวรำสวมากๆ เลยค่า” จู๋จิบปากจิบคอ
พูด หวังจะหักหน้าไอที่เป็นผู้ชายแต่ดันมาเรียนรำ

ไอชะงักมือที่กำลังคั่นโทรศัพท์ให้โพน ร่างสูงปรายตา
มองจู๋ตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยสายตาเรียบเฉย ก่อนจะสวนกลับนึ้มๆ
แต่เจ็บแสบไปถึงทรวง

“ถามกูยัง... ว่ากูอยากเป็นเพื่อนสาวมึงมั๊ย”

คำพูดสวนกลับแบบไม่ไว้หน้าทำเอาจู๋หน้าตึงและอ้า
ปากค้างไปไม่เป็น ท่ามกลางสายตาของคนรอบข้างที่เริ่มหันมา
มอง ไอเหยียดยิ้มอย่างผู้ชนะที่ได้ตอกกลับตัวนารำกาญและได้

แสดงตัวตนอย่างชัดเจน ก่อนจะหันมาขีปนตาให้โฟนหนึ่งที่แล้ว
เดินกลับไปหาเพื่อนของตัวเอง

ทิ้งให้จูเลียนกำหนดแน่นด้วยความโกรธจัด ในขณะที่
โฟนได้แต่มองตามแผ่นหลังกว้างของไอโป หัวใจของเขายังคง
เต้นไม่เป็นจังหวะ ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัวจนทำให้เขารู้สึก
สับสน...

(“นี่เราอยากมาดูการแสดงนาฏศิลป์... หรืออยากมาดู ‘คน
ร่ำ’ กันแน่เนี่ย...”)

แสงแดดยามบ่ายแผดเผาลงมายังพื้นที่นาข้าวของคณะ
เกษตรศาสตร์ที่ถูกเตรียมไว้จนกลายเป็นโคลนเหลวพร้อมสำหรับ
การหว่านเมล็ดพืช กลิ่นดินและน้ำคละคลุ้งไปทั่วบริเวณเหล่า
นิสิตใหม่พืชไร่เดินแถวต่อมาจากหอประชุมด้วยสภาพกึ่งตื่นเต้น
กึ่งเพลีย แต่กิจกรรมรับน้องหนีไม่พ้นไฮไลต์เด็ดอย่างเกม "เหยียบ
ลูกโป่งในนาโคลน"

สถาฟรุ่นพี่จัดการแบ่งทีมละ 10 คน และผูกลูกโป่งสี
สดใสไว้ที่ข้อเท้าของทุกคน เฟรมถูกเพื่อนๆ ผลักดันให้เป็น

ตัวแทนของฝั่งปี 1 ออกไปสู้ศึก และดูเหมือนโชคชะตาจะเข้าข้าง
คนจีเกิ้ล เมื่อทีมรุ่นพี่ที่ก้าวลงมาในสนามมีธีร์ร่วมอยู่ด้วย

เฟรมมองรุ่นพี่ข้างบ้านที่อยู่ในชุดลุยโคลนแต่ยังดูสะอาด
สะอาดจนเจ้าระเบียบแล้วก็นั่น! สายตาของเขาคมกริบ เริ่ม
วางแผนการโจมตีทันทีที่สิ้นเสียงนกหวีด

“ปรี๊ด!”

สงครามกลางโคลนเริ่มต้นขึ้นอย่างดุเดือด เฟรมไม่สนใจ
ลูกโป่งคนอื่น เขาพุ่งเป้าไปที่ธีร์เพียงคนเดียว หวังจะเกลี้ยให้
พี่ชายคนนึงคนนี้ให้เพื่อนโคลนหมดสภาพ แต่ในจังหวะที่เฟรม
พุ่งเข้าซาร์จอย่างแรง โคลนที่เลื่อนไหลทำให้เขาก้าวพลาดเสีย
หลักแทนที่จะเหยียบลูกโป่ง เขากลับล้มคะมำไปข้างหน้า

“เฮ้ย!”

ธีร์ที่ตั้งรับไม่ทันถูกแรงกระแทกจากเฟรมจนหงายหลัง
ล้มตึงลงไปบนโคลน ทั้งคู่จมลงไปโคลนเหลวด้วยกัน โดยมี
ร่างของเฟรมทับอยู่บนตัวธีร์อย่างจัง ในเลี้ยววินาทีนั้นใบหน้า
ของทั้งสองคนอยู่ห่างกันไม่ถึงกีบ ปลายจมูกเฉียดกันไปนิดเดียว
จนสัมผัสได้ถึงลมหายใจของกันและกัน แว่ตาสันไหวยของธีร์ที่
จ้องมองมาทำให้เฟรมถึงกับอึ้งจนลืมขยับตัว

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องแซวจากเพื่อนๆ รอบสนาม หัวใจ
ของเฟรมเต้นแรงจนแทบจะทะลุอก ความหวั่นไหวทางกายที่

เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝันทำเอาเขาทำตัวไม่ถูก และในจังหวะที่ทั้งคู่ ล้มกระแทกพื้นพร้อมกันนั่นเอง...

“ปัง! ปัง!” ลูกโป่งที่ข้อเท้าของทั้งคู่แตกกระจายไปพร้อม กันอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“เฟรม! ลูกได้แล้ว!” ธีร์เป็นฝ่ายได้สติก่อน เขาเผยเคล็ดลับ ออกมาทั้งที่ใบหน้าขาวๆ เริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำแข่งกับสีลูกโป่ง ที่แตกไป มือเรียวยาวขยำมันไหลเฟรมออกแก้เงิน “หน้าเปื้อน โคลนหมดแล้วเนี่ย อย่าเล่นแบบนี้สิ!”

เฟรมรีบยันตัวลุกขึ้น ยิ้มแห้งๆ พยายามเช็ดโคลนออกจาก หน้าตัวเอง เขาไม่ได้สวนกลับกวนๆ เหมือนทุกที เพราะมัวแต่ ตกใจและสับสนกับความรู้สึกแปลกๆ ในใจที่มันดันเต้นผิด จังหวะไปเรียบร้อยแล้ว

สุดท้ายเกมจบลงด้วยชัยชนะของฝั่งปี 1 ที่เฉือนชนะรุ่นพี่ ไปได้ 2 ใน 3 รอบ ท่ามกลางเสียงฉลองความสำเร็จของเหล่านิสิต ใหม่นี้ แต่สำหรับเฟรมและธีร์ ความตื่นเต้นในนาโคลนเมื่อครู่ดู เหมือนจะติดค้างอยู่ในใจมากกว่าชัยชนะในเกมเสียอีก

แสงตะวันยามเย็นเริ่มจางลงแทนที่ด้วยท้องฟ้าสีส้มเข้ม เสียงน้ำจากก๊อกล้างตัวข้างแปลงเกษตรดังซ่าปนกับเสียงบัน พิมพำของศตภาพหนุ่มปีสองที่พยายามถูกราบโคลนออกจากแขน และลำตัวอย่างเอาเป็นเอาตาย ธีร์ในสภาพเปียกปอนและเต็มไปด้วยรอยเปื้อนหันไปถลึงตาใส่ตัวต้นเหตุที่ยืนทำหน้ามึนอยู่ข้างๆ

“เฟรม ทีมมีตั้งหลายคน ทำไมต้องจ้องจะเล่นงานแต่พี่คนเดียวเนี่ย” ธีร์บ่น

“คูสิ เลอะไปถึงเส้นผมเลย ตอนนั้นเห็นไหมว่าคนอื่นเขาวิ่งไปทางไหนกันหมดแล้ว”

เฟรมที่กำลังล้างหน้าล้างตาอยู่แอบยิ้มกริ่ม เขาสร้างทำเป็นขยับขาแล้วโน้มหน้าขมวดคิ้วด้วยความเจ็บปวด ก่อนจะทิ้งน้ำหนักตัวลงไปพังกับเสาไม้ข้างๆ “โอ๊ย... พี่ธีร์ เหมือนเฟรมจะเจ็บขaleyอะ เมื่อกี้ตอนล้มทับพี่ขาเฟรมมันกระแทกกับพื้นดินแข็งๆ ตรงนั้นพอดีแน่เลย”

ธีร์จะงักมือที่กำลังรองน้ำ พลันเปลี่ยนสีหน้าจากหงุดหงิดเป็นกังวลตามสัญชาตญาณความใจดีของ ISFJ “เจ็บมากไหม? ไหนคูสิ... พี่บอกแล้วไงว่าอย่าเล่นพิเรนทร์”

“เดินไม่ค่อยไหวแล้วเนี่ย พี่พุงเฟรมไปอาบน้ำหน่อยสิ” เฟรมอ่อนเสียงอ่อน แววดาคมกริบจ้องมองปฏิกิริยาของคนพี่อย่างไม่วางตา

“อย่าประพฤติเฟรม... โตเป็นควายแล้วแค้นตัวเองไม่ได้ หรือใจ” ถึงปากจะดูแต่สุดท้ายธีร์ก็ทนเห็นน้องชายข้างบ้านยืนตัวเอียงไม่ได้ เขาถอนหายใจยาวก่อนจะขมย่นมือเรียวกไปให้เฟรมจับ “อะ... จับไว้นิ่งๆ แล้วเดินระวังๆ”

เฟรมคว้าหมับเข้าที่มือนิ่มทันที รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นที่มุมปาก เขาแกล้งทิ้งน้ำหนักตัวเบียดคนข้างๆ มากเป็นพิเศษขณะเดินไปยังห้องอาบนํ้ารวมของคณะที่อยู่ไม่ไกล พอถึงหน้าห้องอาบนํ้าเฟรมก็รุกต่อพันทีด้วยการทำท่าจะถอดเสื้อยืดที่เปื้อนโคลนออกต่อหน้าธีร์ จนเผยให้เห็นแผ่นหลังกว้างและกล้ามเนื้อตามฉบับคนหนุ่ม

“ไหนๆ เฟรมก็เจ็บขาแล้ว ช่วยอาบนํ้าให้หน่อยได้มั๊ย? หนูหลังให้หน่อยสิ”

“เฮ้ย! ทำอะไรของแกเนี่ย!” ธีร์สะดุ้งสุดตัวเมื่อเห็นคนตรงหน้าเหลือแค่กางเกงกีฬาขาสั้นตัวเดียว ไบหน้าขาวของพีพีสองชั้นสีแดงชานไปถึงไบหู เขาอีกอีกทำตัวไม่ถูกเมื่อสายตาปะทะเข้ากับหุ่นหนุ่มแน่นของเด็กที่เขาเห็นมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย “อาบเองเลย! แขนขาก็ไม่ได้หักสักรั้ว!”

พูดจบธีร์ก็รีบสะบัดหน้าหนีแล้วตีฝีเท้าไปเข้าห้องอาบนํ้าอีกฝั่งทันที ทิ้งให้เฟรมยืนหัวเราะชอบใจอยู่คนเดียวกลางโถง

ทางเดิน เขาารู้สึกว่าการยอมเจ็บตัวจนโคลนครั้งนี้มันคุ้มค่าอย่างบอกไม่ถูก

ความใจดีที่ซ่อนอยู่ภายใต้คำคุณของธีร์มันชัดเจนขึ้นทุกที และเฟรมก็รู้แล้วว่าชีวิตปี 2 ของพี่ชายคนนึงคนนี้... จะไม่สงบสุขอีกต่อไปตราบดีที่มีเขาอยู่ใกล้ๆ แบบนี้

ตอนที่ 4 : ลายฟ้าและสายใยที่เริ่มถักทอ

เช้าวันเสาร์ที่หอพักของโพน บรรยากาศเงียบเหงากว่าวันธรรมดา แสงแดดอ่อนๆ ลอดผ่านม่านสีสะอาดตาเข้ามาในห้องพักของโพนและเฟรม ร่างโปร่งของโพนยังคงซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มด้วยความเพลียสะสมจากการเร่งจัดการงานปฐมนิเทศสาขาวิศวะเมื่อวันก่อนจนแทบไม่ได้พัก ทันทีที่กลับถึงห้องเมื่อคืน เขาก็คว้าผ้าขนหนูเข้าห้องอาบน้ำแล้วทิ้งตัวลงนอนทันทีโดยไม่ได้จะต้องโทรศัพท์มือถือเลยแม้แต่หนึ่งเดียว

โพนขยับตัวตื่นขึ้นมาด้วยอาการงัวเงียเล็กน้อย เขาเอื้อมมือไปหยิบสมาร์ตโฟนที่วางอยู่บนหัวเตียงมาเปิดดูตามความเคยชิน ทันทีที่หน้าจอสว่างขึ้น การแจ้งเตือนจากแอปพลิเคชัน Instagram ก็เด้งขึ้นมาเป็นแถวยาว

(“Iyara ส่งข้อความถึงคุณ”)

(“Iyara ส่งสติ๊กเกอร์ถึงคุณ”)

โพนรีบกดเข้าไปดูด้วยความสงสัย ข้อความถูกส่งมาตั้งแต่ช่วงดึกของเมื่อคืน เริ่มจากสติ๊กเกอร์แมวกวนๆ ตามด้วยข้อความสั้นๆ ที่เมื่ออ่านแล้วก็ได้ยินเสียงลอยออกมา

(Iyara: “ส่งรูปมาให้ดูด้วย”)

(Iyara: “หลับแล้วหรอวะ?”)

โฟนเบิกตากว้าง รีบกดพิมพ์ตอบกลับไปอย่างรวดเร็ว
ด้วยนิสัยใจเกรงใจและกลัวคนอื่นจะรอกหลาน

(Phone_Kacha: “ขอโทษครับ เมื่อคืนเราเพลียมากเลย
เพลอหลับไป”)

(Phone_Kacha: [ส่งรูปภาพ 4 ภาพ])

(Phone_Kacha: “ส่งให้แล้วนะครับ”)

ไม่นานนัก ข้อความก็ขึ้นว่าอ่านแล้วทันทีจนโฟนสะดุ้ง

(“Iyara: นึกว่าตายหายไปแล้ว 555”)

(“Iyara: ขอบใจมากมึง”)

โฟนเพลอขมมุ่ปากกับคำพูดกวนๆ นั้น ก่อนจะคุย
โต้ตอบกันต่ออีกเล็กน้อย ทว่าในขณะที่เขากำลังจะวางโทรศัพท์
เพื่อไปล้างหน้า แฉ่งเดือนใหม่ก็แดงขึ้นมาสะดุดตา

(“Iyara ได้กล่าวถึงคุณในสตอรีของเขา”)

หัวใจของนิสิตวิศวะกระตุกวบ เขาเพลอกลั่นหายใจตอน
ที่กดเข้าไปดู ในสตอรีนั้นคือรูปที่ไอใช้มือถือของเขาถ่ายคู่กันเมื่อ
วาน ภาพของไอในชุดราจัดเต็มที่ดูหล่อเหลาส่งงามยื่นชวนไหล
กับโฟนที่ยิ้มแบบเงินๆ มีแคปชั่นสั้นๆ กำกับไว้ว่า “ขอบคุณที่มา
ดูนะครับ” พร้อมแท็กชื่อบัญชีของเขาไว้ตรงมุมของรูป

โฟนกดดูสตอรีอื่นของไอ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการรีโพสท์
จากเพื่อนคนอื่นๆ ที่แท็กมาว่ามาดูการแสดงของไอ มีทั้งคำชมว่า

ร้านสวย หล่อกมาก หรือแม้แต่การกรีดกรีดจากสาว ๆ และเพื่อนใน
คณะ

ด้วยความรู้สึกบางอย่างที่อธิบายไม่ถูก โฟนเริ่มใช้นิ้ว
เลื่อนเข้าไปส่องในหน้าโปรไฟล์หลักของไอเป็นครั้งแรก เขาได้ดู
รูปในฟีดที่ส่วนใหญ่มีแต่รูปที่ไอซ่อมรถ รูปในชุดนาฏศิลป์ไทยที่
ดูภูมิฐาน สลับกับภาพไลฟ์สไตล์ต่างๆ และกวนประสาทอย่าง
สนุกสนานกับกลุ่มเพื่อน

เขามองภาพเหล่านั้นสลับกับความทรงจำที่ไอเดินลงจาก
เวทีมาหาเขาต่อหน้าคนทั้งมอ ความใส่ใจเล็กๆ อย่างการซื้อสลัด
โรลมาฝาก หรือแวตาเจ็บปวดตอนคุยโทรศัพท์กับพ่อบนรถ...
ทุกอย่างเริ่มตึกันอยู่ในหัวจนโฟนเริ่มสับสน

ทำไมเราต้องใจเต็นขนาดนี้ด้วยนะ... หรือจะเป็นเพราะ
เราแค่ชื่นชอบในศิลปะการรำของเขาจริงๆ? โฟนวางมือถือลงบน
ตัก พิงหลังกับพนักเตียงพลางถอนหายใจยาว ความรู้สึกหวั่นไหว
ที่เริ่มก่อตัวขึ้นมันเริ่มทำให้เขารู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองอย่างที่ไม่
เคยเป็นมาก่อน

ช่วงสายที่ห้องชมรมศิลปะที่บ้าน ตึกคณะศิลปกรรมศาสตร์ อบอุ่นไปด้วยกลิ่นอายของวัฒนธรรม ทั้งกลิ่นไม้เก่า เครื่องดนตรีไทย และตัวอย่างผ้าทอที่ติดอยู่ตามผนัง แม้กิจกรรมของชมรมนี้จะไม่เน้นความหนักหน่วง แต่บรรยากาศการรับสมัครสมาชิกใหม่ในวันนี้กลับคลุกคลีเป็นพิเศษ

โพนเดินเข้ามาในห้องชมรมด้วยความรู้สึกประหม่าปนตื่นเต้น หลังจากที่เขานั่งคิดนอนคิดมาหลายวัน ความประทับใจจากการรำของใครบางคนในวันปฐมนิเทศทำให้เขาตัดสินใจก้าวข้ามความกลัวเพื่อมาสมัครเข้าชมรมนี้ เพราะลึกลับ แล้วเขาเองก็รักในงานฝีมือและศิลปวัฒนธรรมเป็นทุนเดิม

แต่ทันทีที่ก้าวพ้นประตูห้องชมรม โพนก็ต้องยืนอิงอยู่กับที่ เมื่อสายตาปะทะเข้ากับร่างสูงที่คุ้นเคยในชุดลำลองสบายๆ กำลังนั่งคุยอยู่กับรุ่นพี่คนอื่น

โลกมันจะกลมเกินไปไหม... โพนนึกในใจพลางกำใบสมัครแน่น

“โพน! รอจู๋ลิด้วยสิ” เสียงแหลมใสของจู๋ลิดังขึ้นตามหลังมาติดๆ เธอรีบก้าวเข้ามาประกบข้างโพนทันที แม้สายตาจะมองไปรอบๆ ห้องชมรมด้วยความรู้สึกเฉยชาต่อพวกของเก่าและผ้าทอ แต่เพื่อจะได้อยู่ใกล้โพน จู๋ลิพร้อมจะเซ็นชื่อลงในใบสมัครทุกอย่างเหมือนกับโพนสนใจ

ในขณะที่เดียวกัน “ทาม” นิสิตปี 2 จากสาขาดนตรีไทยที่มีใบหน้าเรียบเฉยตามสไตล์ INTP ก็มาขึ้นรถสมัครอยู่ก่อนแล้ว เขามาที่นี่เพียงเพราะอยากหาที่เงียบๆ ทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่สนใจ

“เอาละๆ เด็กๆ ทุกคน มาล้อมวงกันตรงนี้หน่อย” เสียงแหบพร่าแต่ใจดีของยายแปลงประธานชมรมศิลปะพื้นบ้านดั้งขึ้นท่านกวักมือเรียกสมาชิกทั้งเก่าและใหม่ให้มารวมตัวกันเพื่อแนะนำตัว

เมื่อถึงคราวของรุ่นพี่ ไอยราก้าวออกมาข้างหน้าด้วยท่าทางมั่นใจ แววดาคมกริบกวาดมองไปรอบวงก่อนจะหยุดลงที่โฟนครูหนึ่งแล้วกระตุกยิ้มมุมปาก

“ผมชื่อไอยรา เรียกว่าไอก็ได้ อยู่ขณะนี้แหละ สาขา นาฏศิลป์ไทย อยู่ชมรมมาตั้งแต่ปี 1 ใครมีปัญหาอะไรหรืออยากรู้อะไรเกี่ยวกับของในห้องนี้ ถามผมได้ตลอดนะครับ” ไอแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง ทำให้คนรอบข้างรู้สึกถึงพลังและความเก่งกาจของเขา

วินาทีนั้นเอง ทามที่ยืนฟังอยู่เงียบๆ กลับรู้สึกเหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่าง แสงจากหน้าต่างที่ตกกระทบใบหน้าคมของไอตอนกำลังพูดอย่างฉะฉาน ทำให้ทามที่ปกติไม่ค่อยสนใจใครถึงกับมองไอด้วยสายตาที่เปลี่ยนไปทันที บุคลิกที่เปี่ยมไปด้วย

เสน่ห์และความมั่นใจของไอชโมขความสนใจของเด็กคนตรีไทย
ไปจนหมดสิ้น

จูเลียยังคงไม่สังเกตเห็นประกายไฟระหว่างไอและโฟน
เธอทำเพียงแค่ว่าตามองไอแบบผ่านๆ เพราะในหัวมีแต่
แผนการที่จะพิชิตใจโฟนให้ได้

“เอาละ ในเมื่อรู้จักกันแล้ว ขยายจะฝากให้พวกพี่ปี 2 ดูแล
น้องๆ ด้วยนะ” ขยายแปลงพูดปิดท้ายพลางหันไปทางไอ “ไอ...
ฝากเราดูแลกลุ่มสมาชิกใหม่ด้วยนะ สอนพื้นฐานการดูผ้าและ
เครื่องมือในชมรมให้พวกเพื่อนๆ กับน้องๆ เขาด้วย”

“ได้ครับขยาย ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว” ไอรับคำพลางหันมาทาง
กลุ่มของโฟน แววดาเจ้าเล่ห์ฉายชัดว่าเขากำลังพอใจกับหน้าที่ที่
เลี้ยงครั้งนี้มากแค่ไหน

โฟนรู้สึกได้ถึงความตื่นเต้นที่ปะปนกับความประหม่า
เขาดีใจที่จะได้ลองทำงานฝีมือที่รัก แต่ในขณะเดียวกัน การที่มีไอ
มากอยวนเวียนอยู่ใกล้ๆ ในฐานะคนสอนแบบนี้ ก็ทำเอาเขารู้สึก
ว่าหัวใจเริ่มจะทำงานหนักขึ้นมาอีกครั้งเสียแล้ว

บรรยากาศในห้องชมรมที่เคยผ่อนคลายกลับกลายเป็นความเจ็บกิริบทันที เมื่อยายแปลงวางเอกสารปีกใหญ่ลงบนโต๊ะกลางห้อง แวดตาของหญิงอาวุโสดูจริงจังขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า

“อีกเกือบสองเดือนข้างหน้า มหาลัยจะจัดงานครบรอบวันก่อตั้งมหาลัย และปีนี้เขาให้ชมรมเราเป็นคนรับผิดชอบเรื่องการตกแต่งสถานที่ทั้งหมด” ยายแปลงกวาดสายตามองสมาชิก “โจทย์คือเราต้องใช้ 'ลวดลายผ้าไหมแพรวา' มาเป็นหัวใจหลักในการออกแบบ ไม่ว่าจะเป็นธง หมอน ชุ้มถ่ายรูป หรือป้ายต่างๆ ต้องออกมาในโทนเดียวกัน และที่สำคัญ... ต้องถูกต้องตามจารีตดั้งเดิมของชาวภูไท”

คำประกาศนั้นทำเอาเหล่านักศึกษาอึ้งไปตามๆ กัน โดยเฉพาะสมาชิกใหม่อย่างโพนที่แม้จะชอบงานหัตถกรรม แต่การต้องมารับผิดชอบงานระดับมหาวิทยาลัยแบบนี้ก็ทำเอาเขารู้สึกประหม่นขึ้นมาทันที

แม้แต่ไอเองที่ปกติจะมุ่งมั่นในทุกเรื่อง ก็ยังแอบขมวดคิ้ว ลึกๆ เขารู้สึกกังวลเพราะงานนี้ละเอียดอ่อนมาก แต่ในความกังวลนั้นกลับมีความภูมิใจลึกๆ แทรกอยู่ ไอรู้ดีว่ารุ่นพี่ปีสูงกว่าเขาก็มีหลายคน แต่การที่ยายแปลงเจาะจงมอบหมายงานสำคัญแบบนี้ให้เขาเป็นคนดูแลหลัก มันพิสูจน์ว่ายายแปลงเชื่อมั่นในฝีมือของไออย่างมากแค่ไหน

“ยายจะแบ่งพวกเราเป็นสองฝ่าย” ยายแปลงพูดต่อ “ฝ่ายแรกคือฝ่ายจัดหาข้อมูลพวกเธอต้องเดินทางไปที่บ้านโพน อำเภอคำม่วง เพื่อไปดูผ้าของจริง เก็บข้อมูลลายผ้ามาทำรายงานเสนอฝ่ายสถานที่มหาลัย ส่วนฝ่ายที่สองคือฝ่ายจัดเตรียมงาน รอข้อมูลนิ่งแล้วค่อยเริ่มซื้อของมาทำจริง”

“ผมขอยู่ฝ่ายแรกนะยาย” ไอริบเสนอตัวทันที เพราะเขารู้ดีว่าการลงพื้นที่จริงคือหัวใจของงานศิลปะ

“ดี... งั้นไอ โพน จูลี ทาม และพวกเราอีกสองสามคน เป็นทีมหนึ่งด้วยกันนะ”

สิ้นคำสรุปของยายแปลง จูลีถึงกับหน้าถอดสี เธอรีบหยิบมือถือขึ้นมาเสิร์ชหาพิกัดทันที “บ้านโพน? อำเภอคำม่วง? โห... ยายคะ มันอยู่ไกลจากมหาลัยตั้งเกือบเจ็ดสิบกิโลเลยนะ แถมต้องลงพื้นที่ไปดูผ้าอะไรนั่นด้วยหรอคะ” จูลีบ่นตามนิสัยเด็กกรุงเทพฯ ที่ไม่คุ้นชินกับการเดินทางไกลเข้าป่าเข้าพง

“จะร้อนไหมเนี่ย แล้วที่นั่นมีร้านค้าแฟตี้ๆ ไหมคะ?”

ไอเหลือบมองจูลีด้วยสายตาเอือมระอา “ถ้ากลัวร้อนมึงก็อยู่ฝ่ายเตรียมงานไป ไม่มีใครบังคับ”

จูลีแหม่ปากแน่น เธออยากจะสวนกลับไปใจจะขาด แต่พอเหลือบไปเห็นโพนที่กำลังตั้งใจจดรายละเอียดที่ยายแปลงพูดด้วยแววตาเป็นประกาย แม้เขาจะดูมีความกังวลเรื่องการเดินทางบ้าง

แต่ความตื่นเต้นที่จะได้ศึกษาเรื่องที่รักมันมีมากกว่า จูลีจึงรีบกลืนคำบ่นลงคอแล้วเงยปากลงทันที

เพื่อโฟน... จูลีทนได้! เธอคิดในใจพลางกำมือแน่น

ทางด้านทามที่นั่งฟังเงียบๆ มาตลอด แอบลอบมองไอลี่กำลังคุยแผนงานกับชายแปลกอย่างกระตือรือร้น ทามรู้สึกทั้งในความมุ่งมั่นของไอลี่ ยังได้ยินว่าจะได้ร่วมทีมลงพื้นที่ด้วยกัน หัวใจของหนุ่มคนตรีไทยที่ปกติจะเย็นชาเหมือนน้ำแข็งก็เริ่มมีความรู้สึกอุ่นๆ ก่อตัวขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้

“ผมจะพยายามช่วยเก็บข้อมูลให้ดีที่สุดครับยาย” โฟนเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสุภาพแต่หนักแน่น แม้ในใจจะกังวลเรื่องการทำรูปเล่มรายงาน แต่เขาก็ตั้งใจที่จะได้เห็นลวดลายอันงดงามของผ้าไหมแพรวาด้วยตาตัวเองจริงๆ

ไอลี่มองท่าทางเอาจริงเอาจังของโฟนแล้วก็แอบยิ้ม “เออ... มึงไม่ต้องห่วงหรอกโฟน มีกูอยู่ทั้งคน งานนี้รุ่งแน่”

สายใยบางๆ ระหว่างสมาชิกในทีมเริ่มถักทอขึ้นท่ามกลางภารกิจที่แสนท้าทาย โดยที่ไม่มีใครรู้เลยว่า... ทริปอำเภอลำปางครั้งนี้ จะเปลี่ยนความสัมพันธ์ของพวกเขาไปตลอดกาล

ตอนที่ 5 : ลายผ้าและความรู้สึกใน ห้องนอน

รถตู้ของมหาวิทยาลัยเคลื่อนตัวมาจอดเทียบหน้าศูนย์วัฒนธรรมผู้ไทย บ้านโป่ง อำเภอลำปาง ในช่วงกลางวันของวันอาทิตย์ ทันทีที่ประตูรถเปิดออก โอความร้อนระอุของแสงแดดช่วงเที่ยงวันก็ปะทะเข้ากับใบหน้าของทุกคน สมาชิกกลุ่ม 1 ทอยกันลงจากรถเพื่อเตรียมเก็บข้อมูลลวดลายผ้าไหมแพรวากลับไปทำรายงาน

“โอ๊ย! ร้อนอะไรขนาดนี้เนี่ย ผิวจู๊ก็จะไหม้หมดแล้วนะ!”

เสียงแหลมปรี๊ดของจู๊ดังขึ้นเป็นคนแรก เธอรีบกางร่มกันใหญ่กันแดดและจ่อพัดลมมือถือใส่หน้าตัวเองด้วยสีหน้าหงุดหงิดสุดขีด ตลอดการเดินทางกว่าเจ็ดสิบกิโลเมตรเธอเอาแต่บ่นคนเดียวไม่หยุดหย่อน ยิ่งพอเดินเข้าไปในศูนย์วัฒนธรรมที่จัดแสดงผ้าไหมพื้นเมืองแทนที่จะเป็นคาเฟ่แอร์เย็นฉ่ำ เธอก็ยิ่งเบ้าปากด้วยความไม่สบายใจ

โป่งเดินเข้าไปดูผืนผ้าไหมแพรวาสีแดงสดที่ทอดยาวอยู่บนที่ทอดผ้าด้วยแววตาเป็นประกาย เขาสนใจในรายละเอียดและลวดลายที่สลับซับซ้อน แต่ยังไม่ทันจะได้เอ่ยปากชม จู๊ที่เดินตามมาติดๆ ก็พูดแทรกขึ้นมาเสียก่อน

“นี่หรือผ้าแพรวรา? ลายดูแก่จะตาย ลายตาไปหมด ไม่เห็นจะสวยตรงไหนเลย เอาไปทำฉากงานมหาลัยมีหวังเซชระเบิด”

คำพูดที่ถูกที่หลุดออกมาอย่างไม่คิดหน้าคิดหลังของจูตีทำเอาไอที่กำลังยืนพิจารณาลายผ้าอยู่อีกมุมถึงกับคิ้วกระตุกสำหรับคนที่รักในศิลปวัฒนธรรมและเกลียดความไร้เหตุผลอย่างเขา การดูถูกภูมิปัญญาชาวบ้านแบบนี้เป็นเรื่องที่ยอมไม่ได้

“ปากมึงนี่นะอีจูตี...” ไอแก้วพรวดเข้ามาหาด้วยสีหน้าเอาเรื่อง แวดตาดูค้นจนคนมองสะดุ้ง “วิจารณ์งานศิลปะที่เขาทำกันมาเป็นร้อยปีด้วยสมองดีๆ เดียวกูตั้งวงตบหน้าแม่งเลย!”

ไอสีหน้าพร้อมกับทำท่าตั้งวงรำด้วยองศาที่สวयงามแต่แฝงไปด้วยรังสีอำมหิต จนจูตีเหลือแก้วถอยหลังไปหลบหลังเพื่อนอีกคน

“ใจเย็นก่อนไอ” โฟนรีบแทรกตัวเข้ามาตรงกลางเพื่อห้ามทัพตามสัญชาตญาณคนรักสงบ

“จูตีเขาคงแค่หงุดหงิดเพราะอากาศร้อนนะ อย่ามีเรื่องกันเลยนะ วันนี้เรามาทำงานกัน รีบเก็บข้อมูลจะได้รีบกลับดีกว่า”

พอเห็นใบหน้าหวานๆ และน้ำเสียงประนีประนอมของโฟน ไอก็ยอมลดมือลงและถอนหายใจแรงๆ “เออ กูเห็นแก่มึงนะโฟน” เขาปรายตามองจูตีอีกครั้งก่อนจะเดินแยกไปถ่ายรูปผ้าคลุมอื่น

หลังจากสถานการณ์สงบลง ทุกคนก็เริ่มแยกย้ายกันทำงาน โฟนตั้งใจจดรายละเอียดและถ่ายรูปถ่ายเอกสารอย่างขะมักเขม้นจนเหงื่อซึมตามไรผม ไม่นานนัก ไอก็เดินกลับมาพร้อมกับขวดน้ำเย็นเฉียบในมือ

“อะ มึง กินน้ำซะบ้าง หน้าแดงหมดแล้ว” ไอยื่นขวดน้ำที่เปิดฝาแล้วให้โฟน

“ขอบคุณครับ” โฟนรับมาดื่มด้วยความเกรงใจและส่งยิ้มบางๆ ให้

ไอยืนฟังเสไปไม่ไถ่ๆ แสร้งทำเป็นมองซ้ายมองขวา แต่สายตา กลับลอบมองเลี้ยวหน้าของโฟนที่กำลังตั้งใจทำงานอยู่บ่อยครั้ง รอยยิ้มจางๆ ผุดขึ้นบนมุมปากของคนมาดกวนโดยไม่รู้ตัว

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ตกอยู่ในสายตาของทาม นิสิตหนุ่มสาขาดนตรีไทยที่ยืนถือสมุดจดอยู่เงียบๆ อีกมุมหนึ่ง ทามผู้มีนิสัยช่างสังเกตและชอบวิเคราะห์ ลอบมองปฏิกิริยาของไอมาตั้งแต่ต้น เขาสังเกตเห็นว่าไอไม่ได้ซื้อน้ำมาเพื่อใครคนอื่นเลยนอกจากโฟน แถมสายตาที่ไอใช้มองโฟนตอนเพลอ มันยังเต็มไปด้วยความอ่อนโยนที่แตกต่างจากการมองเพื่อนร่วมชมรมคนอื่นๆ อย่างสิ้นเชิง

ทามก้มลงมองปากกาในมือ สมองของเขาประมวลผลข้อมูลทุกอย่างเข้าด้วยกันจนได้ข้อสรุปที่ชัดเจน... ไอ้ไม่ได้คิดกับโฟนแค่เพื่อนร่วมชมรมทั่วไปแน่นอน

ความรู้สึกหน่วงๆ ก่อตัวขึ้นในใจของทาม แต่แทนที่เขาจะยอมแพ้ แววดาเรียบเฉยกลับแปรเปลี่ยนเป็นความมุ่งมั่น ทามบอกกับตัวเองเงียบๆ ว่าต่อไปไอ้จะดูสนใจโฟนมากแค่ไหน เขาก็จะลงสู้เพื่อจิบไอให้ถึงที่สุดดูลึกครั้ง

เวลาล่วงเลยจนท้องฟ้าด้านนอกเปลี่ยนเป็นสีเข้ม ภายในห้องชมรมศิลปะพื้นบ้านยังคงเปิดไฟสว่างไสว สมาชิกกลุ่ม 1 ที่เพิ่งกลับจากการลงพื้นที่บ้าน โพน ตัดสินใจมาสูมหัวกันต่อเพื่อจัดการรวบรวมข้อมูลและทำรายงานให้เสร็จสิ้นโดยเร็วที่สุดตามความตั้งใจ

เอกสารและรูปถ่ายลายผ้าไหมแพรวากระจายอยู่เต็มโต๊ะไม้ โพนกำลังก้มหน้าก้มตาพิมพ์ข้อมูลลงในโน้ตบุ๊กอย่างขะมักเขม้น ในขณะที่จุลีนั่งเฝ้าคางเอามือเชียวโทรศัพท์ด้วยใบหน้าบอกบุญไม่รับสุดๆ ความเหนื่อยล้าจากอากาศร้อนตอนกลางวัน

บวกกับความน่าเบื่อของงานเอกสาร ทำให้จิตใจจำกัดความอดทนของจูเลียสิ้นสุดลง

“โฟน... กลับกันเถอะ ดึกแล้วนะ จูเลียจะแย่แล้วเนี่ย” จูเลียเอื้อมมือไปเขย่าแขนโฟนเบาๆ พยายามส่งสายตาออกจ่ออัน

โฟนละสายตาจากหน้าจอ หันมาตอบด้วยความเกรงใจ แต่หนักแน่นตามนิสัยคนที่รับผิดชอบงานจนกว่าจะเสร็จ “จูเลียกลับไปพักผ่อนก่อนเลยก็ได้ล่ะ วันนี้เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว เดี่ยวเราขอยุ่ทำตรงนี้ให้เสร็จก่อน จะได้ไม่ต้องกังวลทีหลัง”

“แต่จูเลียไม่อยากให้โฟนอยู่คิกนี่นา...” เธอพยายามสื่อ แต่พอเห็นแนวตาจริงจังของโฟนที่ไม่มีทีท่าว่าจะลุกไปไหน จูเลียก็ถอนหายใจพรีดใหญ่ด้วยความขจัดใจ “งั้นก็ตามใจ! จูเลียกลับแล้วนะ”

จูเลียสะดบ๊อบลุกขึ้นคว้ากระเป๋า เดินปึงปึงออกจากห้องชมรมไปคนเดียว ทิ้งไว้บรรยากาศในห้องเงียบลงไปถนัดตา

ผ่านไปสักพัก ทามที่ขอตัวออกไปเดินเล่นยืดเส้นยืดสาย ด้านนอกก็เดินกลับเข้ามาในห้อง พร้อมกับถ้วยไอติมกะทิในมือหนึ่งถ้วย หนุ่ม INTP เดินตรงดิ่งผ่านโต๊ะทำงาน ไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าไอที่กำลังนั่งอ่านซีพข้อมูลอยู่

“อะ... ซื้อมาฝาก จะได้หายเหนื่อย” ทามยื่นถ้วยไอติมให้ ไอด้วยใบหน้าเรียบเฉย

ไอเงยหน้าขึ้นมามองแบบงงๆ แต่ก็รับมาถือไว้ “แต่ตั้งก๊วนะ... อ้าว แล้วของโฟนอะมึง? ซื้อมาด้วยเดียวหรือ?” ไอชมวดคิ้ว พลางชะโงกหน้ามองหาถ้วยที่สอง

ทามจ้องมองเข้าไปในดวงตาของไอตรงๆ ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบหน้าตาตามสไตล์ของเขา “ก็อยากให้อีไอแก่คนเดียวอะ”

ประโยคนั้นทำเอาทั้งไอและโฟนที่นั่งอยู่ข้างๆ ถึงกับชะงักกึก โฟนเงยหน้าขึ้นจากโน้ตบุ๊ก มองทามสลับกับไอด้วยความรู้สึกทำตัวไม่ถูก บรรยากาศในห้องชมรมพลันอึดอัดขึ้นมาอย่างกะทันหัน

“เอ่อ... คือ...” ไอที่ปกติเผลอปากกล้าถึงกับไปไม่เป็น ชะงักซ้อนไอติมที่กำลังจะตักเข้าปาก

“ไม่มีเงินอะ มึงบแค่นี้” ทามเสริมต่อด้วยเหตุผลสั้นๆ แบบขวานผ่าซาก ไม่สนใจความอึดอัดที่แผ่ซ่านอยู่ในอากาศเลย แม้แต่คนเดียว “เรากลับละนะ ระวังตัวด้วย อย่าหักโหมเกินไปละ” พุดจบทามก็หมุนตัวเดินออกจากห้องชมรมไปฉี้อๆ ปล่อยให้ระเบิดเวลาลูกเล็กๆ ทำงานทิ้งไว้เบื้องหลัง

ความเงียบเข้าปกคลุมห้องชมรมอีกครั้ง ไอหลบตามองไอติมกะทิในมือสลับกับมองหน้าโฟน ก่อนจะถอนหายใจยาว แล้วหัวเราะแห้งๆ ออกมาเพื่อทำลายความเงียบ

“อะไรของมันวะ... ไอ้เด็กคนตรีนี่แม่งแปลกๆ นะมึงว่า ไหม” ไอ้สายหัวเบาๆ พยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ก่อนจะเลื่อนด้วยไอติมไปทางโฟน “มึงกินปะ? กูกินไม่ลงละ แม่งเล่นเอาชะงูไปไม่เป็นเลย”

โฟนยิ้มบางๆ สายหน้าปฏิสระ “นายกินเถอะ ทามเขาตั้งใจซื้อมาให้หานี้” โฟนพูด

ไอ้ทักคามองคนตรงหน้า แวดตาขี้เล่นเริ่มกลับมาอีกครั้ง “เปลี่ยนมาเรียกกว่ามึงก็ได้เนะ กูไม่ถือหรอก... ดีชะอีก จะได้สนิทกันไวๆ”

โฟนชะงักไปนิด แก้มใสขึ้นสีระเรื่อเล็กน้อย “ไว้ค่อยว่ากัน”

ช่วงเวลาที่เหลืออยู่กันแค่สองคน ท่ามกลางความเงียบของตึกคณะศิลปกรรมศาสตร์ในยามดึก กลับกลายเป็นช่วงเวลาที่ทำให้ทั้งคู่ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันมากขึ้น จากเรื่องงานลากยาวไปถึงเรื่องความชอบส่วนตัว ความอึดอัดจากการรุกรานของทามเมื่อครู่ค่อยๆ จางหายไป แทนที่ด้วยรอยยิ้มและบทสนทนาที่ไหลลื่นเป็นธรรมชาติ จนกระทั่งรายงานเล่มสำคัญเสร็จสมบูรณ์

ความเงียบสงัดเข้าปกคลุมตึกคณะศิลปกรรมศาสตร์ในเวลาเกือบเที่ยงคืน โฟนบิดขี้เกียจไล่ความเมื่อยล้าหลังจากส่งไฟล์

รายงานฉบับสมบูรณ์ให้โอตรวาทานเป็นครั้งสุดท้าย แต่ในขณะที่
ทั้งคู่กำลังจะเก็บของเพื่อแยกย้ายกันไปพักผ่อน เสียงเรียกเข้าจาก
โทรศัพท์ของโพนก็ดังทำลายความเงียบขึ้นมา

ปลายสายคือเฟรมน้องชายตัวแสบที่ทำให้เสียงอ่อยจน
ผิดปกติ

“พี่โพน... คือเฟรมลืมกุญแจห้องไว้ที่บ้านวะพี่ เผลอวาง
ทิ้งไว้บนโต๊ะกินข้าวที่บ้านแน่เลย ตอนนี้เฟรมนั่งเหงาอยู่หน้าห้อง
เนีย...”

“เฟรม!” โพนอุทานออกมาด้วยความโมโหปนเหนื่อยล้า
“ทำไมชุ่มซามแบบนี้เนีย แล้วพี่จะเข้าห้องยังงิ งานก็เพิ่งเสร็จ
เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว!”

โพนถอนหายใจทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ด้วยอารมณ์เสียจัด
เขาไม่อยากโทรไปกวนพ่อกับแม่ที่บ้านกมลลาไสยตอนกลางดึกให้
ท่านต้องเป็นห่วงหรือต้องขับรถเอามาส่งให้ตอนนี้แน่ๆ

“เดี๋ยวพี่ไปนอนห้องพี่ธีร์ก่อนแล้วกัน...” โพนพิมพ์กับ
ตัวเอง

ไอยราที่ยืนฟังเหตุการณ์อยู่เงียบๆ ลอบมองใบหน้าอิด
โรยของคนตรงหน้าด้วยความรู้สึกเห็นใจ และแอบดีใจลึกๆ ในใจ
เขาขยับตัวเข้าไปใกล้แล้วเอ่ยจัดขึ้น

“ไปนอนห้องกุหะโพน” ไอพูดด้วยน้ำเสียงมันใจ

“พรงนี้เข้ามิดักตีสี่ตีห้า เดียวพาไปเอาบุญเจที่บ้านมึงเอง ขับรถเก่งไปแป๊บเดียว กลับมาทันเรียนคาบเช้าจัวร์ เชื้อกู”

โพนเงยหน้ามองไอด้วยแววตาลังเล แม้จะเกรงใจแต่อบอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูกที่อีกฝ่ายหยิบยื่นความช่วยเหลือมาให้ในเวลาที่เขาจนปัญญาจริงๆ สุดท้ายเขาก็พยักหน้ารับเบาๆ “...รับกวนหน่อยนะไอ”

เมื่อมาถึงหอพักของไอ บรรยากาศภายในห้องชายโสดที่อยู่คนเดียวดูเรียบง่ายแต่มีสไตล์ กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ที่เป็นเอกลักษณ์ของไอวนเวียนอยู่รอบตัวจนโพนรู้สึกหน้าร้อนวูบ

“อะ... ชุคนอนกู มึงน่าจะใส่ได้พอดีนะ ตัวเราพอๆ กัน” ไอยื่นเสื้อยัดลิดำกับกางเกงบ็อกเซอร์ขาวสั้นให้

หลังจากที่โพนอาบน้ำเสร็จและเดินออกมาในชุดของไอมันก็เป็นอย่างที่ไอว่า... เสื้อตัวใหญ่นิดๆ ตกลงมาถึงโคนขา แต่กางเกงบ็อกเซอร์ที่ขากว้างและค่อนข้างสั้นกลับทำให้เห็นขาขาวนวลของโพนอย่างชัดเจนในยามที่เขานั่งลงบนขอบเตียง

โอมองภาพตรงหน้าแล้วใจสั่นรัว กลิ่นครีมอาบน้ำของเขาที่อยู่บนตัวโพน ผสมกับผิวขาวๆ ที่โผล่พ้นกางเกงออกมา มันทำให้คนอย่างไอยราแทบจะคุมสติไม่อยู่ หัวใจของเขาเต้นแรงจนแทบจะทะลุอก เขาเพิ่งรู้ตัวเดี๋ยวนีเองว่าเขาชอบผู้ชายที่ชื่อโพนเข้าให้จริงๆ แล้ว

บรรยากาศเริ่มหนักอึ้งไปด้วยมวลของความรู้สึกบางอย่างที่อธิบายไม่ได้ ไอพยายามข่มใจขณะที่ก้าวขึ้นไปนอนบนเตียงเดียวกัน

การนอนของทั้งคู่ผ่านไปสักพัก จนโพนหลับไปแล้วเนื่องจากความเหนื่อย แต่อีกฝ่าย... เป้ากางเกงของไอมันขยายขึ้นจนดันบ็อกเซอร์ออกมาอย่างเห็นได้ชัด เขาพยายามใช้มือกดไว้ ทั้งพยายามข่มอารมณ์ และคำตัวเองในใจ พร้อมกับบังคับสมองให้เลิกคิดถึงขาขาวๆ ของโพน

ไอสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะตัดสินใจพลิกตัวหันหลังให้โพนเพื่อหลบหนีจากภาพยั่วยวนตาและกลิ่นหอมที่กระตุ้นอารมณ์เกินกว่าจะรับไหว

โพนที่นอนอยู่ข้างๆ รู้สึกตัว สัมผัสได้ถึงความอบอุ่นที่แผ่ออกมาจากแผ่นหลังกว้างนอกจากขยับตัวขดซุกอยู่ใต้ผ้าห่มผืนเดียวกัน โพนเกิดความรู้สึกอึดอัดในใจที่เขาก็ยังหาคำตอบไม่ได้เหมือนกันว่ามันคืออะไรกันแน่

ด้านเฟรม

ดึกคืนก่อนคืนของวันอาทิตย์ บริเวณ โถงทางเดินหอพัก
เจียบสจค์ เฟรมยื่นหน้ามู่อยู่หน้าประตูห้องตัวเองหลังจากเพ็งวาง
สายจากพี่ชายแท้ๆ ที่โทรไปบอกเรื่องลี้มกุญแจแล้วโดนสวดยับ
กลับมาเป็นชุด เมื่อหมดหนทาง เด็กหนุ่มปีหนึ่งจึงหันไปมอง
ประตูห้องข้างๆ ก่อนจะยกมือขึ้นเคาะรัวๆ

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

รอเพียงไม่นาน ประตูก็ถูกเปิดออก เผยให้เห็นธีร์ในชุด
นอนสีพื้นเรียบกริบ ใบหน้าขาวปนอาการง่วงเล็กน้อยขมวดคิ้ว
เข้าหากันเมื่อเห็นว่าใครมายืนกวนอยู่หน้าห้องตอนดึกดั้นป่านนี้

“มีอะไรเฟรม ดึกป่านนี้แล้วทำไมไม่เข้าห้อง?” ธีร์ถาม
เสียงเรียบ

“พี่ธีร์... เฟรมลี้มกุญแจไว้ที่บ้านอะ โทรไปบอกพี่โฟนก็
โดนด่ายับเลย คินนี่ขนอนด้วยคนดิ” เฟรมทำหน้าตาน่าสงสาร
แบบที่รู้ว่าอีกฝ่ายต้องใจอ่อนแน่ๆ

ธีร์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ มองเด็กตัวโตที่ยืนท่าตะละห้อย
สุดท้ายความจี้ใจอ่อนตามประกาศนิจีสังสารก็ทำให้เขาต้องยอม
เบี่ยงตัวเปิดทางให้ “เข้ามาสิ ไปอาบน้ำก่อนเลยนะ พี่จะหาชุดให้
เปลี่ยน”

ทันทีที่ก้าวเข้ามา เฟรมก็ลอบมองไปรอบๆ ห้อง นี่เป็น
ครั้งแรกที่เขาได้เข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวของพี่ชายข้างบ้านคนนี้

ห้องของธีร์เป็นระเบียบเรียบร้อยมากจนน่าทึ่ง ข้าวของทุกชิ้นถูกจัดวางอย่างเป็นหมวดหมู่ ไม่มีฝุ่นสักเม็ด กลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มหอมสะอาดลอยอวลอยู่ทั่วห้อง บ่งบอกถึงนิสัยเจ้าระเบียบขั้นสุดของเจ้าตัว

หลังจากเฟรมอาบน้ำเสร็จและเดินออกมาในชุดนอนของธีร์ ซึ่งแม้ทั้งคู่จะสูง 183 เซนติเมตรเท่ากัน แต่เพราะเฟรมมีช่วงไหล่และกล้ามเนื้อที่หนากว่า เสื้อยืดของธีร์จึงดูรัดรูปไปถนัดตา

ธีร์โยนหมอนและผ้าห่มตำรองลงบนฟูกปิกนิกที่ปูไว้บนพื้นข้างเตียงเดี่ยวของเขา

“คืนนี้นอนตรงนี้นะ ห้ามขึ้นมานอนบนเตียงพี่เด็ดขาด พี่ไม่ชอบนอนเบียดใคร” ธีร์ส่งเสียงเถียงขาดพลางชี้ไปที่ฟูก

เฟรมอยู่ปาก ทิ้งตัวลงนอนบนฟูกอย่างว่าง่ายในตอนแรก แต่พอไฟในห้องถูกปิดลงจนเหลือแค่โคมไฟหัวเตียงสลัวๆ ความตื้ออึดก็เริ่มทำงาน

“พี่ธีร์... พี่มันแฉะอะ เฟรมนอนไม่หลับเลย” เสียงทุ้มบ่นกระปอดกระแปดมาจากพื้น

“อย่ามาสา่ออย ฟูกหนาดังหลายนี้ว นอนๆ ไปเถอะ” ธีร์ตอบกลับโดยไม่หันไปมอง

“แท้จริงจริงๆ นะพี่ ปวดหลังไปหมดแล้วเนี่ย... ขอเฟรมขึ้น
ไปนอนข้างบนด้วยคนดิ เดี๋ยพี่ตั้งกว้าง”

ไม่พูดเปล่า เฟรมอาศัยจังหวะมีดๆ ก่อๆ ยันตัวลุกขึ้น
แล้วพยายามจะปีนขึ้นไปเบียดบนเตียงเดี่ยวของธีร์ มือหนาแต่ละ
บนขอบเตียงเตรียมจะแทรกตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มผืนเดียวกัน

“เฮ้ย! ทำอะไรเนี่ย!”

ธีร์สะดุ้งสุดตัว รีบคว้าหมอนข้างขึ้นมาฟาดใส่ไหล่กว้าง
ของคนน้องดังปึก!

“โ๊ย! พี่ธีร์ เฟรมเจ็บนะ!” เฟรมแก้งร้องโอดโอยแต่
กลับหัวเราะร่วน

“อย่าประพฤดิ!” ธีร์ดุเสียงเข้ม แววดาตุๆ มองฝ่าความมืด
ลงมา

“บอกให้นอนข้างล่างไง ไม่เชื่อฟังเดี๋ยวพี่ไล่ออกไปนอน
หน้าห้องจริงๆ ด้วย”

โดนขู่ไปแบบนั้น เฟรมถึงยอมถอยทัพกลับไปนอนบน
ฟูกตามเดิม แต่รอยยิ้มกวนๆ ยังคงประดับอยู่บนใบหน้า เขาไม่ได้
รู้สึกสลดเลยสักนิด กลับรู้สึกสนุกและพอใจที่ได้ป่วนพื้นที่
ส่วนตัวและทลายกำแพงความเจ้าระเบียบของคนพี่ได้สำเร็จ

ส่วนธีร์ที่นอนกอดหมอนข้างแน่นอยู่บนเตียง พยายาม
ปรับลมหายใจให้เข้าที่ เขาบอกตัวเองว่าที่เหนื่อยเพราะต้องมา

รับมือกับเด็กคือ แต่ลึกๆ ในใจที่กำลังเต้นผิดจังหวะกลับรู้ว่า...
พื้นที่ส่วนตัวที่เคยเงียบสงบของเขา มันกำลังถูกปั่นป่วนด้วยความ
หวั่นไหวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน